

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

Document de ședință

A7-0267/2010

5.10.2010

RAPORT

referitor la criza financiară, economică și socială: recomandări privind măsurile și inițiativele care trebuie luate (raport la jumătatea perioadei) (2009/2182(INI))

Comisia specială privind criza financiară, economică și socială

Raportoare: Pervenche Berès

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN.....	3
EXPUNERE DE MOTIVE.....	34
SINTEZĂ.....	44
REZULTATUL VOTULUI ÎN COMISIE.....	48

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

**referitoare la criza financiară, economică și socială: recomandări privind măsurile și inițiativele care trebuie luate (raport la jumătatea perioadei)
(2009/2182(INI))**

Parlamentul European,

- având în vedere Decizia sa din 7 octombrie 2009 privind constituirea și stabilirea atribuțiilor, componenței numerice și a duratei mandatului Comisiei speciale privind criza financiară, economică și socială, adoptată în conformitate cu articolul 184 din Regulamentul său de procedură,
- având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
- având în vedere raportul Comisiei speciale privind criza financiară, economică și socială (A7-267/2010),

Cauze

1. constată că actuala criză are cauze multiple și că efectele sunt imediate și pe termen lung și constată, de asemenea, că nu au fost luate în considerare diferitele semnale de alarmă și că atât anvergura crizei, cât și impactul și efectele de contagiune au fost subestimate;
2. constată că criza care a început în SUA prin bula creditelor ipotecare subprime are rădăcini mai vechi;
3. observă că dezechilibrele globale, cadrul de reglementare (reglementare și supraveghere) și politica monetară, împreună cu factori specifici inerenți sistemului financiar, cum ar fi complexitatea și opacitatea produselor financiare, sisteme de remunerare pe termen scurt și modele de afaceri necorespunzătoare sunt cei trei factori principali care au contribuit la actuala criză financiară;
4. consideră că multiplicarea, în sectorul financiar, a conflictelor de interese, de interese personale (vested interests) și a cazurilor de actori „prea apropiați pentru a vorbi” (too close to talk) a contribuit, în unele cazuri, la agravarea crizei;
5. observă că politica monetară americană expansionistă a favorizat un exces de lichidități în căutarea unui randament ridicat și dezvoltarea unei cereri interne bazate pe creditul de consum și deci pe îndatorarea gospodăriilor, precum și cheltuieli publice ridicate, finanțate prin accesul cu costuri mici la capital;
6. constată că piețele financiare au fost marcate de un comportament speculativ, unii investitori asumându-și riscuri foarte mari, fenomen agravat de oligopolul reprezentat de agențiile de rating; constată că orice economie de piață funcționează cel mai bine dacă este însoțită de o reglementare convenită în mod democratic, transparentă și pe mai multe paliere, corelată cu o etică și o morală sănătoase care încurajează sistemele financiare și economice solide și nu afectează economia reală;
7. constată că multiplicarea produselor complexe din afara bilanțului (SPV, CDO, CDS etc.) și mecanismul de securitizare, ce au decurs din sistemul bancar paralel nereglementat au condus la creșterea, iar nu la diminuarea riscurilor sistemice; observă că instituțiile ce se concentrează pe atragerea de economii și pe finanțarea IMM-urilor și-au dovedit valoarea;
8. consideră că structurile de guvernare economică și financiară ce existau înaintea declanșării crizei la nivel internațional, în SUA sau în Uniunea Europeană nu au avut coerența și autoritatea necesară pentru a separa supravegherea prudențială micro de cea macro, s-au bazat în mod excesiv pe supravegherea microprudențială dinspre bază înspre vârf a instituțiilor financiare și pe monitorizarea la nivel de țară a indicatorilor macroeconomici, neglijând astfel aspectul la nivel de sistem privind evoluțiile financiare și macroeconomice care ar necesita monitorizarea interacțiunii dintre instituțiile financiare și dintre țări;
9. consideră că absența unui model mai sustenabil de producție, distribuție și consum în contextul schimbărilor climatice, al pierderii biodiversității și al epuizării resurselor

naturale agravează cauzele fundamentale ale crizei;

10. constată că globalizarea s-a dezvoltat fără ca în paralel să apară sau să evolueze structuri de guvernare mondială care să însoțească integrarea piețelor, în special în ceea ce privește echilibrele sau dezechilibrele globale și ale piețelor financiare, și consideră procesul G20 drept o măsură în direcția potrivită, însă subliniază că este necesară o reprezentare eficientă a poziției UE în cadrul G20;
11. constată că Uniunea Europeană a recunoscut libera circulație a capitalurilor prevăzută în tratatele UE în iulie 1990, decizie ce a contribuit la dezvoltarea economică; observă, totuși, că libera circulație a capitalului nu a fost dublată de o armonizare a fiscalității economiilor, de o reglementare și de o supraveghere transfrontalieră sau europeană la un nivel adecvat;
12. condamnă faptul că principiile SPG nu au fost întotdeauna respectate și constată că s-au înregistrat dezechilibre semnificative între economiile din zona euro;
13. observă că absența reglementării adecvate, a supravegherii stricte și lipsa totală a instrumentelor de gestionare a situațiilor neprevăzute în cazul producerii unei crize bancare au arătat ce lung drum trebuie să parcurgă Uniunea Europeană până va ajunge să dețină mecanisme capabile să gestioneze provocările politice asociate existenței unei piețe unice și a unui sistem financiar integrat; observă, în special, lipsa unui mecanism privind falimentele transfrontaliere;

Efecte

14. constată că deficitul public a crescut de la 2,3 % din PIB în 2008 la 7,5 % în 2010 în Uniunea Europeană și de la 2 % la 6,3 % în cadrul zonei euro conform Eurostat, rata datoriei publice crescând de la 61,6 % din PIB în 2008 la 79,6 % în 2010 în Uniunea Europeană și de la 69,4 % la 84,7 % în zona euro, zădărniciind în doi ani aproape două decenii de eforturi de consolidare bugetară depuse de unele state membre; regretă acest eșec, care va îngreuna și mai mult rezolvarea problemei demografice și a situației ocupării locurilor de muncă;
15. consideră că situația finanțelor noastre publice era deja una slabă înainte de criză: începând cu anii '70, datoria publică a statelor membre a crescut încetul cu încetul sub influența diferitelor perioade de încetinire a ritmului economiei; observă că costul planurilor de redresare, reducerea veniturilor fiscale și cheltuielile mari cu protecția socială au condus la o agravare a datoriei publice și a proporției pe care aceasta o ocupă în PIB în toate statele membre, deși în măsuri diferite;
16. estimează că nu s-au manifestat încă toate efectele crizei și că o nouă recesiune, ca în cazul crizelor succesive, nu poate fi exclusă, în special în ceea ce privește rata șomajului;
17. constată că criza a avut consecințe asupra ocupării forței de muncă în ansamblul Uniunii, deși reducerea ocupării forței de muncă s-a limitat la 1,9% în medie în UE-27, iar efectele negative asupra ocupării forței de muncă vor continua din cauza decalajului obișnuit între conjunctura economică și piața muncii; subliniază opinia Comisiei,

conform căreia rata șomajului în UE se va apropia de 11% în 2010, ceea ce va avea consecințe considerabile asupra capitalului uman al UE;

18. constată că efectele sociale ale crizei sunt foarte diferite între statele membre: deși în medie reprezintă 10 % din populație, în anumite țări rata șomajului atinge 20 % și mai mult de 40 % în rândul tinerilor, fapt care subliniază importanța ameliorărilor structurale necesare în anumite țări;
19. consideră că, deși o politică de reducere a datoriei este importantă, o consolidare rapidă a finanțelor publice nu ar trebui să se producă în detrimentul sistemelor de protecție socială și de servicii publice, rolul lor de stabilizatori automați și de factori de amortizare a crizei fiind pe bună dreptate unanim recunoscut; consideră, de asemenea, că promovarea eficienței în domeniul protecției sociale și al serviciilor publice poate ameliora în același timp eficiența economică și calitatea serviciilor; recunoaște că incapacitatea de a găsi echilibrul ar putea conduce la o creștere scăzută pe termen lung, însoțită de un șomaj persistent și, în consecință, de o erodare inevitabilă a competitivității Europei pe plan mondial;
20. constată că nivelurile ridicate ale șomajului implică nu doar costuri sociale, ci și costuri economice mari, de vreme ce un șomer contribuie puțin la cererea internă, plătește mai puține impozite și contribuții sociale; constată că acest lucru determină o creștere a poverii suportate de cei care lucrează, prin creșterea impozitelor, și de generațiile viitoare, prin majorarea volumului datoriilor;
21. constată că existau, conform ultimelor cifre cunoscute, care datează din 2007, deci de dinainte de criză, 30 de milioane de lucrători săraci și, conform unor cifre recente, 79 de milioane de persoane care trăiesc sub limita sărăciei în cadrul Uniunii Europene, acest număr crescând probabil de atunci;
22. constată că, pe lângă șomaj, criza a antrenat multiple consecințe sociale, în special deteriorarea condițiilor de lucru, accesul tot mai greu la servicii și produse de bază, creșterea numărului de persoane fără adăpost, îndatorarea excesivă și excluziunea financiară;
23. constată că, precum în cazul oricărei crize, și cea actuală are consecințe negative asupra creșterii și ocupării forței de muncă și afectează în primul rând cele mai vulnerabile categorii, cum ar fi tinerii, copiii și femeile, precum și minoritățile etnice și migrații;
24. împărtășește preocupările cu privire la aspectele prociclice ale normelor de reglementare, prudențiale, contabile și de impozitare care amplifică fluctuațiile inerente funcționării economiei de piață;

Răspuns

25. ia act de faptul că salvarea sectorului bancar de către guverne nu reprezintă decât părți ale costurilor impuse societății de criza financiară, în timp ce costurile recesiunii și ale creșterii datoriei publice vor fi considerabile, circa 60 de mii de miliarde fiind pierdute la nivel mondial;

26. ia act de faptul că criza a dus la o creștere dramatică a ajutorului de stat după adoptarea cadrului temporar privind ajutorul de stat și își exprimă regretul față de efectul dăunător pe care acesta e posibil să-l fi avut asupra menținerii unui mediu concurențial echitabil în Europa; invită Comisia să preia cu hotărâre inițiativa în lupta împotriva protecționismului și a denaturării concurenței;
27. aprobă măsurile neconvenționale adoptate de BCE și băncile centrale naționale în ultimii doi ani pentru a ajuta băncile din statele membre care erau în pericol de faliment din cauza nivelurilor fără precedent de active toxice; salută în special faptul că au fost acordate garanții pentru depozitele clienților acestor bănci, dar subliniază necesitatea eliminării treptate a acestor măsuri neconvenționale pentru a preîntâmpina concurența neloială în sectorul bancar;
28. reamintește că, în octombrie 2008, UE a adoptat Planul european de redresare economică, care se ridică la 1,6% din PIB-ul său, față de 5% în China și 6,55% în SUA;
29. salută adoptarea de către Consiliul Ecofin, la 10 mai 2010, a planului de stabilizare în valoare de 750 de miliarde de euro, care a instituit un mecanism de stabilitate financiară destinat să elimine riscurile de bancrută în cazul împrumuturilor de stat, făcând parțial uz de articolul 122 din TFUE ca temei juridic pentru acest plan; ia act de deficitul democratic inerent și de lipsa de responsabilitate a deciziilor luate de Consiliu cu privire la pachetul de redresare, care nu au inclus consultarea cu Parlamentul European; solicită ca Parlamentul European să fie implicat în calitate de colegiuitor în propunerile și deciziile viitoare referitoare la ieșirea din criză;

Planuri naționale de redresare

30. regretă nivelul modest al coordonării dintre diferitele planuri de redresare naționale, deoarece este foarte probabil că efectul multiplicator și potențialul de efect de levier al coordonării la nivelul UE ar fi depășit efectul care poate fi atins printr-o planificare efectuată în mare măsură la nivel național, aceasta prezentând riscul unor măsuri contradictorii; solicită intensificarea dimensiunii europene în viitoarele planuri de redresare și investiții la scară largă;
31. solicită Comisiei să elaboreze un bilanț foarte exact al eficienței pachetelor naționale de salvare a băncilor și a planurilor naționale și europene de redresare adoptate în toamna/iarna 2008-2009 cu privire la obiectivele pe termen lung ale Uniunii, inclusiv o analiză detaliată a consecințelor mecanismelor ajutoarelor de stat revizuite adoptate în contextul crizei și în ceea ce privește concurența și menținerea mediului concurențial echitabil în UE, precum și reforma financiară și crearea de locuri de muncă;
32. observă că statele membre, în special cele care au primit asistență comunitară privind balanța de plăți, nu au în prezent oportunități veritabile de a crea planuri de redresare naționale reale cu elemente care să permită stimularea creșterii și a ocupării forței de muncă, având în vedere că toate opțiunile până în 2012 se limitează la reducerea cheltuielilor publice, creșterea impozitelor și reducerea datoriei publice brute;

Viitorul – o Europă a valorii adăugate

33. consideră că Uniunea nu poate fi singurul spațiu integrat unde chestiunea energetică, în special a mixului energetic, să nu fie considerată ca un aspect strategic atât la nivel intern, cât și în relația cu partenerii săi; consideră că în UE trebuie întreprinse inițiative privind energia în cadrul unei coordonări strânse între Comisie, statele membre și sectoarele industriale competente pentru a asigura aprovizionarea statelor membre cu energie, precum petrol și gaze naturale, printr-o rețea diversificată de conducte, în special prin negocierea contractelor de aprovizionare și organizarea capacităților de depozitare, precum și prin finanțarea și coordonarea cercetării și dezvoltării de noi resurse energetice în cadrul tuturor programelor competente precum al șaptelea program pentru cercetare 2007-2013 și actualizările sale ulterioare;
34. propune ca Comisia să își asume răspunderea deplină pentru a permite gestionarea și finanțarea proiectelor, în special în domeniile următoare:
- noi investiții în cercetarea, dezvoltarea și utilizarea energiilor regenerabile, în eficiența energetică, mai ales în cadrul fondului locativ european, precum și în eficiența utilizării resurselor în sens general,
 - consolidarea rețelei energetice europene, prin interconectarea rețelelor naționale și distribuirea energiei marilor centrale de producere a energiilor regenerabile către consumatori, aplicarea noilor forme de stocare a energiei și noua superrețea europeană de înaltă tensiune în curent continuu (HVDC);
 - dezvoltarea unei infrastructuri publice de căi ferate de mare viteză ce vor conecta Uniunea de la est la vest și de la nord la sud, precum și planuri de facilitare a investițiilor în această infrastructură și în infrastructura de importanță esențială, aflată în proprietate publică;
 - furnizarea de acces la internet rapid în toată Uniunea și asigurarea aplicării în cel mai scurt timp a agendei digitale a UE, cu furnizarea universală de acces liber și fiabil;
 - instituirea supremației UE în domeniul e-sănătății,
 - perfecționarea vehiculelor electrice și crearea de standarde comune pentru acestea;
35. estimează că, deși există un acord privind aceste elemente de guvernare și de acțiune a Uniunii în domeniile de competență partajată și de acțiune complementară, Uniunea trebuie să se doteze cu mijloacele necesare, în special financiare, pentru o asemenea strategie;

Reglementarea și supravegherea financiară

36. reamintește că obiectivul sistemului financiar este de a oferi instrumente adecvate pentru economii în vederea utilizării acestora sub forma unor investiții care sprijină în mod real economia reală și care promovează eficacitatea economică, asumând parțial riscul economic și cel legat de gospodăriile individuale, pentru a optimiza condițiile de finanțare pe termen lung a pensiilor și pentru crearea de locuri de muncă, așa cum au procedat deja băncile de retail regionale și locale; ia act de faptul că acest rol este deosebit de important în contextul reînnoirii modelului de creștere economică care

necesită investiții considerabile în tehnologiile ecologice; subliniază faptul că dezvoltarea financiară trebuie să servească cauza echității, printr-un acces mai larg la credite și la asigurări, în condiții de siguranță, al anumitor categorii ale populației care nu pot accede la ele în prezent; insistă asupra faptului că reforma reglementărilor financiare nu trebuie efectuată cu un singur scop, și anume acela de a asigura stabilitatea financiară, ci ar trebui să țină seama de obiectivele unei dezvoltări durabile;

37. constată că această criză evidențiază limitele unui sistem de autoreglementare și ale unei încrederi excesive în capacitatea participanților la piață din sectorul financiar și a agențiilor de rating de a evalua întotdeauna corect riscurile și de a le gestiona în mod corespunzător, precum și de a evita hazardul moral;
38. salută prezentele propuneri ale Comitetului de supraveghere bancară de la Basel (CSBB) și rolul pe care instituția îl are ca atare, dar are în vedere că o abordare de tip „universal” este în detrimentul instituțiilor financiare din UE, consideră că reglementarea ar trebui să fie oportună și propusă pe baza unor evaluări complete ale impactului său asupra dimensiunii în care instituțiile financiare sunt de un real folos economiei și societății; împărtășește preocupările exprimate cu privire la nivelul corect de necesar de capital și la durata perioadelor de tranziție;
39. constată că, pentru a recâștiga încrederea, este nevoie de transparență în declarațiile financiare ale statelor membre și ale întreprinderilor; îndeamnă, prin urmare, Comisia să analizeze utilizarea tranzacțiilor extra-bilanțiere, a pasivelor neacoperite și multiplicarea vehiculelor investiționale și a entităților cu scop special și să ia în calcul limitarea utilizării acestora sau să impună declarații obligatorii în conturile publicate;
40. constată că este evidentă funcționarea deficientă a sistemului de monitorizare, ca rezultat al prezentei crize; solicită reducerea la minimum la nivel global a oportunităților pentru arbitrajul de reglementare prin intermediul unor acorduri ferme la nivelul G20 și în cadrul UE și, după caz, eliminarea acestora prin aplicarea unui cadru de reglementare unic pentru serviciile financiare;
41. consideră că trebuie soluționate lacunele de reglementare care au permis filialelor unor entități financiare externe să desfășoare afaceri semnificative în UE, nereglementate;
42. constată că în prezent nu există reglementări suficiente la nivel internațional privind gestionarea crizelor din sectorul financiar; invită Comisia să prezinte propuneri concrete privind un cadru european de gestionare a crizelor cu efecte transfrontaliere în domeniul financiar, ținând cont de inițiativele organismelor internaționale, cum ar fi G20 și FMI, pentru a se asigura astfel condiții de concurență echitabilă la nivel mondial;
43. constată că diversele standarde, mai ales atunci când utilizează valoarea echitabilă, au un caracter prociclic în impactul lor asupra procesului de luare a deciziilor în cadrul instituțiilor financiare, mai ales în cazul celor care le-au acordat o importanță prea mare; constată că această deficiență se înregistrează și în cazul unor legislații de reglementare, prudentiale sau fiscale;

44. este conștient de problemele specifice legate de o parte importantă a sectorului bancar și a celui de asigurări, care sunt deținute de instituții străine în multe dintre noile state membre;
45. ia act de faptul că trebuie găsit un echilibru între nevoia de a lua măsuri care să ajute la menținerea stabilității financiare și nevoia menținerii capacității băncilor de a oferi credite economiei; este important ca sectorul bancar să poată să-și îndeplinească sarcinile sale principale și în vremuri normale, și în perioade de criză;
46. observă faptul că dimensiunea instituțiilor financiare și a bilanțurilor lor au condus la un nou concept - „prea mare pentru a eșua”; invită Comisia, prin urmare, să solicite băncilor să producă un „testament” în care să detalieze sistemul lor de lichidare ordonată în cazul apariției unei crize;
47. salută rolul puternic pe îl joacă Banca Centrală Europeană (BCE) în cadrul Comitetului european pentru riscuri sistemice (CERS), aducând o contribuție semnificativă la stabilitatea financiară în Uniunea Europeană;
48. subliniază faptul că este necesară introducerea unor standarde noi pentru datele statistice referitoare la sectorul financiar, consolidând capacitățile Comisiei Europene de monitorizare și supraveghere a riscurilor;
49. dorește să încurajeze inovarea financiară, cu condiția ca aceasta să conducă la dezvoltarea unor instrumente transparente care permit finanțarea inovării tehnologice de natură utilă, a investițiilor pe termen lung, a fondurilor de pensii, a ocupării forței de muncă și a economiei ecologice; așteaptă cu interes acțiuni suplimentare ale UE în domeniul finanțării inovative, cu scopul mobilizării economiilor pe termen lung în favoarea efectuării de investiții pe termen lung, de natură sustenabilă, strategică, și în favoarea lărgirii accesului la servicii financiare;
50. reafirmă importanța primordială a unui sistem de supraveghere și reglementare care să impună obligativitatea înregistrării fiecărei tranzacții financiare și a fiecărui instrument financiar; insistă ca fondurile de hedging să facă obiectul aceluiași norme ca orice alt fond de investiții; subliniază că supravegherea și reglementarea trebuie să vizeze acțiunile speculative de pe piețele financiare pentru a limita și a controla speculațiile îndreptate împotriva țărilor, monedelor și economiilor;
51. consideră că governanța corporativă laxă a instituțiilor financiare a contribuit la criză și trebuie corectată pentru a garanta faptul că comitetele pentru riscuri sunt funcționale și eficiente, membrii consiliilor de conducere cunosc suficient de bine produsele instituției, iar directorii executivi și neexecutivi își asumă responsabilitatea pentru alinierea intereselor investitorilor și angajaților în ceea ce privește politicile de compensare;
52. constată o deteriorare a valorilor și a eticii în comportamentul unor actori din instituțiile și de pe piețele financiare; subliniază că instituțiile și piețele financiare trebuie să ia în considerare, ca parte a propriei responsabilități sociale corporative, interesele tuturor părților implicate, cum ar fi clienții, acționarii și angajații;

53. consideră că utilizarea unui set suficient de vast de criterii de determinare a existenței unui risc sistemic este necesară pentru operarea distincției între instituțiile financiare, în special pe teritoriul Uniunii; consideră că utilizarea acestor criterii duce la întrebări cu privire la numărul statelor membre pe teritoriul cărora intervin aceste instituții sau dimensiunile lor, și mai ales la determinarea capacității unei anumite instituții de a perturba piața internă, cu atât mai mult cu cât această criză a demonstrat faptul că dimensiunea este doar unul dintre numeroșii factori de risc sistemic;
54. consideră că este indispensabil ca Uniunea Europeană să ia în considerare, atunci când definește noile reguli, necesitatea de menținere și extindere a diversității structurale a sectorului său financiar și consideră că economia europeană are nevoie de o rețea puternică de bănci locale și regionale, precum casele de economii și băncile cooperatiste, admitând totodată faptul că băncile au domenii de expertiză și competențe fundamentale diferite; constată că diversitatea și-a dovedit valoarea în contextul crizei financiare și a contribuit la stabilitate, și că uniformitatea poate conduce la o fragilitate sistemică;
55. solicită reintroducerea rolului gestionarului de bancă tradițional, care cunoaște planul de afaceri, caracteristicile și antecedentele solicitanților de credite, putând să își asume riscuri calculate pe baza cunoștințelor sale personale, conform cu legislația UE cum ar fi directiva privind piețele de instrumente financiare și directivele privind creditul de consum, care impun informarea și protejarea consumatorului;
56. subliniază faptul că, pentru revitalizarea și deblocarea acordării de credite către persoanele juridice și persoanele fizice, este esențială găsirea unor soluții pe termen lung pentru rezolvarea dificultăților legate de cuantumul enorm al datoriei private, care apasă atât asupra gospodăriilor, cât și asupra întreprinderilor;
57. solicită o transparență sporită în relațiile dintre statele membre și în relațiile acestora cu principalele instituții financiare;
58. salută propunerea Comisiei din 2 iunie 2010 și consideră că modelul economic al agențiilor de rating de credit poate avea ca rezultat un conflict de interese, având în vedere că agențiile sunt obișnuite să evalueze capacitatea financiară a companiilor ce recurg la serviciile lor, iar modelul lor economic nu permite evaluarea aspectelor macroeconomice ale deciziilor luate; realizează faptul că agențiile de rating de credit au contribuit la apariția crizei, deoarece stimulentele lor au fost stabilite într-o manieră nocivă, care, într-o mare măsură, este la rândul său rezultatul concurenței insuficiente; propune să se analizeze fiabilitatea unui sistem în care investitorii și deponenții plătesc pentru a avea acces la informațiile de care au nevoie;
59. solicită Comisiei să realizeze un studiu de fezabilitate și de impact privind crearea unei Agenții publice europene independente de rating de credit și consideră că curțile de conturi, ca organisme independente, ar trebui să contribuie activ la ratingul datoriei publice; consideră că o astfel de evoluție ar conduce la o bine-venită pluralitate de standarde; consideră că o concurență sporită pe piața ratingurilor ar îmbunătăți calitatea acestora;

60. invită Comisie să analizeze propunerile referitoare la dreptul de vot al acționarilor în ceea ce privește asigurarea unei mai bune transparențe cu privire la identitatea și strategia acționarilor, încurajând investițiile pe termen lung;

Governanța UE

61. consideră că în perioade de criză economică și socială, cetățenii europeni se așteaptă ca principiile de decizie la nivel european să fie cele ale răspunderii, responsabilității și solidarității;
62. constată că, timp de mai multe decenii, înainte de criză, multe țări europene au avut o creștere economică slabă și o rată a șomajului ridicată din cauza incapacității anumitor state membre de a-și reforma economiile în sensul unei economii bazată pe cunoaștere și de a-și restabili competitivitatea pe piețele internaționale, precum și din cauza cererii interne scăzute; constată că Europa are nevoie de piețe financiare mai transparente și mai eficiente și de o creștere economică mai pronunțată, care să contribuie la locuri de muncă de calitate și la incluziune socială;
63. este pentru introducerea unei taxe pe tranzacțiile financiare, veniturile astfel obținute contribuind la buna funcționare a pieței, prin reducerea speculației, prin finanțarea bunurilor publice mondiale și reducând deficitul public; consideră că această taxă ar trebui să fie stabilită pe o bază cât mai largă posibil, iar în caz contrar, ar trebui introdusă la nivelul UE, ca un prim pas; invită Comisia să realizeze în scurt timp un studiu de fezabilitate luând în considerare condițiile globale de concurență echitabilă și să prezinte propuneri legislative concrete;
64. constată că Uniunii Europene îi este mai greu să iasă din criză decât altor regiuni ale lumii, în special din cauza răspunsurilor politice la criză inadecvate, prea modeste și tardive și a slăbiciunii structurale a capacității sale de guvernare și constată că criza riscă să îi șubrezească mult și pe termen lung poziția economică și deci politică la nivel mondial care, probabil, nu va fi recâștigată decât pe termen lung și numai dacă UE va putea să își reconsidere într-un sens durabil conceptul de „mod de viață european”, fără însă a-i altera valorile esențiale;
65. estimează că Uniunea va trebui să facă dovadă de mai multă coerență în procesul decizional politic pentru a face față provocărilor cu care se confruntă; consideră că coerența politicilor aplicate este esențială; estimează, în acest sens, că acțiunile instituțiilor europene sunt decisive;
66. constată, de asemenea, structurile deficiente de guvernare economică din Uniunea Europeană prin intermediul cărora această fragmentare dăunează capacității Uniunii de a avea o pondere importantă în dezbaterile privind marile dezechilibre macroeconomice, în special în raport cu SUA și China;
67. consideră că actuala criză a evidențiat o tendință a politicilor economice din ultimii ani, care a condus la o rată alarmantă a datoriei publice în multe țări din interiorul și din afara zonei euro;

68. atrage atenția că viabilitatea pe termen lung a finanțelor publice este esențială pentru stabilitate și creștere; salută propunerile Comisiei de consolidare a gestionării zonei euro pe termen mediu și lung, destinate să evite repetarea actualei crize monetare și împărtășește opinia sa potrivit căreia Pactul de stabilitate și de creștere necesită mecanisme mai eficiente de stimulare și de sancționare;
69. subliniază că, pentru a restabili rate solide de creștere și a realiza obiectivul de coeziune economică și socială durabilă, ar trebui să se acorde prioritate eliminării dezechilibrelor macroeconomice semnificative și persistente și a disparităților în materie de competitivitate; salută recunoașterea de către Comisie a acestei necesități în comunicarea sa privind coordonarea politicilor economice;
70. constată că această situație a condus la elaborarea de strategii de consolidare financiară, ce vor limita mult capacitatea de acțiune a guvernelor; avertizează totodată că aceste pachete de austeritate nu ar trebui să conducă la măsuri susceptibile de a încetini relansarea economică, crearea de locuri de muncă și coeziunea socială;
71. constată că criza a scos la lumină slăbiciuni structurale în anumite state membre ale UE și constată că dificultatea cu care acestea își finanțează datoria pe piețe poate fi atribuită guvernantei neadecvate și, așa cum indică FMI, alarmelor false declanșate de piețele financiare internaționale;
72. consideră că criza financiară din Grecia și din alte țări din cadrul zonei euro constituie o problemă gravă pentru zona euro în întregul său și reflectă o anumită disfuncționalitate a zonei euro de a face față efectelor de contagiune ale sectorului financiar mondial;
73. estimează că orice model de dezvoltare bazat pe intenția universal declarată de a nu se reveni la status quo trebuie să reunească durabilitatea și solidaritatea; propune ca viitoarea strategie a Uniunii să fie durabilă pe planul piețelor financiare, al economiei, al cheltuielilor publice, al dinamicii economice și sociale și pe cel al climei și mediului;
74. consideră că, pentru a reduce sau evita riscul unor replici ale crizei în plan structural, axarea strategiei de ieșire din criză pe creșterea durabilă pe termen lung ar trebui să reprezinte criteriul de bază pentru deciziile în materie de politici; în acest sens, conținutul pachetelor de măsuri fiscale este esențial; opțiunile politice ar trebui să se facă în conformitate cu obiectivele pe termen mediu și lung, iar investițiile publice trebuie să fie direcționate în mod adecvat, iar importanța acordată inovării, cercetării, educației, eficienței energetice și tehnologiilor noi trebuie considerată prioritară;
75. reamintește că cele mai mari succese ale Uniunii au apărut ca urmare a aplicării unor proiecte concrete și a unor politici substanțiale, cum ar fi piața internă, politica comercială comună, moneda euro, lansarea de reforme structurale și programul Erasmus, care au fost stimulate de acțiunile Comisiei;
76. consideră că solidaritatea dintre generații înseamnă că nici generațiile tinere, nici cele în vârstă nu trebuie să fie supraîmpovărate cu datorii contractate de generațiile anterioare;
77. ia act de faptul că acest crah pune într-o nouă lumină provocările demografice și cele legate de finanțarea sistemului de pensii; consideră că finanțarea pensiilor nu poate fi

lăsată în întregime în sarcina sectorului public, aceasta trebuind să se bazeze pe un sistem trilateral, incluzând scheme de finanțare a pensiilor publice, ocupaționale și private, garantate corespunzător printr-o reglementare și supraveghere adecvate, pentru a proteja investitorii; consideră, de asemenea, că pensiile vor trebui să fie supuse unor reforme la scară europeană, pentru a contribui la finanțarea solidarității intergeneraționale; consideră că extinderea duratei de viață ridică probleme transversale din punctul de vedere al organizării societății care nu au fost anticipate;

78. consideră că Europa are nevoie de o Uniune mai eficientă și mai puțin birocratică, iar nu doar de ceva mai multă coordonare; este de părere că Comisia, a cărei misiune este de a defini și a apăra interesul general european, trebuie, ca prioritate și în cadrul dreptului său la inițiativă, să privilegieze angajamentul de a acționa în numele Uniunii acolo unde dispune de competențe partajate sau de coordonare a acțiunilor statelor membre, totodată implementând politici comune și stabilind limitele de acțiune a actorilor de pe piață și a statelor membre, astfel încât aceștia să nu obstrucționeze funcționarea pieței unice; consideră că este vital ca Comisia să utilizeze regulamente în loc de directive ca temei juridic pentru a facilita adoptarea lor uniformă în UE și pentru a preveni denaturările;
79. invită Comisia să organizeze, acolo unde este necesar, mese rotunde pentru fiecare sector pentru a se ajunge la o colaborare a diverșilor actori de pe piață, cu scopul de a favoriza relansarea unei veritabile politici industriale europene, precum și inovarea și crearea de locuri de muncă; reamintește că, în acest demers, trebuie să ținem seama de angajamentele noastre cu privire la schimbările climatice și de potențialul anumitor tehnologii ecologice; consideră că bugetul UE trebuie utilizat mai bine, astfel încât să devină un adevărat catalizator pentru ansamblul eforturilor naționale în domeniul cercetării și dezvoltării, al inovării și creării de noi întreprinderi și locuri de muncă; mai mult, invită Comisia să prezinte propuneri concrete cu privire la metodele de consolidare a cooperării dintre întreprinderi și domeniul cercetării și de promovare a grupurilor și să sprijine această strategie prin finanțări adecvate; subliniază faptul că una dintre forțele motrice fundamentale pentru dezvoltarea oricărei piețe este concurența liberă și loială, care permite accesul ușor pentru nou veniți și în cadrul căreia nu există privilegii care să denatureze piața;
80. consideră că o guvernare economică eficace implică o responsabilitate de gestiune adecvată și mai solidă conferită Comisiei, care să îi permită să utilizeze atât instrumentele existente, cât și instrumentele noi prevăzute de Tratatul de la Lisabona, cum ar fi articolele 121, 122, 136, 172, 173 și 194, prin care Comisiei i se conferă sarcina de a coordona planurile și măsurile de reformă și de a elabora o strategie comună;
81. consideră că realizarea unei guvernări economice consolidate trebuie să fie însoțită de consolidarea legitimității democratice a guvernării europene, printr-o implicare mai strânsă și mai oportună a Parlamentului European și a parlamentelor naționale pe tot parcursul acestui proces;
82. propune ca în cadrul Comisiei Europene responsabilitatea pentru problemele economice și monetare să revină unuia dintre vicepreședinții Comisiei; propune ca persoana

respectivă să asigure coerența activității economice a Uniunii și să monitorizeze modul în care Comisia își îndeplinește responsabilitățile în domeniul economic, monetar și financiar, precum și să coordoneze celelalte aspecte ale activității economice a Uniunii; sugerează, de asemenea, să participe la lucrările Consiliului European, să prezideze Consiliul Ecofin și Eurogrupul și să reprezinte Uniunea în cadrul instituțiilor internaționale în domeniile care țin de competența sa;

83. consideră că dificultățile bugetare actuale ale statelor membre și necesitatea unor investiții substanțiale care să permită realizarea obiectivelor strategice ale Uniunii până în 2020, necesită elaborarea de noi modele de finanțare care să reunească atât fondurile publice, cât și cele private;
84. invită Comisia să facă pe deplin uz de litera și spiritul Acordului-cadru privind parteneriatul special cu Parlamentul European, pentru a stabili prioritățile agendei europene în interesul tuturor cetățenilor; solicită intensificarea dialogului cu parlamentele naționale, în special în materie bugetară și financiară; avertizează cu privire la orice încercări de creare a unor instituții separate pe bază interguvernamentală care ar exclude unele țări de la procesul de luare a deciziilor și ar prejudicia principiul ponderii egale a opiniilor tuturor statelor membre;
85. îndeamnă statele membre și Comisia să accelereze procesul de creare a unor condiții favorabile pentru cooperarea strânsă dintre sectoarele public și privat, inclusiv sub forma unor parteneriate public-privat, pentru a soluționa problema investițiilor pe termen lung la nivel național și european, conducând astfel la o creștere durabilă, incluzivă și competitivă;

Politicele privind Uniunea economică și monetară (UEM)

86. confirmă angajamentul său față de moneda euro; recunoaște funcția strategică și valoarea unei monede comune; subliniază transparența și beneficiile economice pe care euro le-a adus zonei euro; consideră că euro trebuie să fie, în primul rând, un bastion de stabilitate a economiei europene;
87. consideră că obiectivul fundamental al politicii monetare ale BCE este menținerea stabilității prețurilor; subliniază că obiectivul de stabilizare a prețurilor poate fi atins efectiv numai dacă se abordează în mod adecvat cauzele profunde ale inflației; reamintește că articolul 127 din TFUE a încredințat BCE, de asemenea, sarcina de a sprijini politicile economice generale ale Uniunii; consideră că este esențial ca statele membre din zona euro și statele membre cu un statut special să-și îndeplinească în mod strict obligațiile și să nu permită existența niciunui dubiu în privința obiectivelor comune de stabilitate a prețurilor, de independență a BCE, de disciplină bugetară sau de promovare a creșterii economice, a ocupării forței de muncă și a competitivității;
88. constată că o uniune monetară necesită coordonarea strânsă a politicilor economice, care să poată fi restabilită rapid în urma reducerii activității economice; regretă că în Uniunea economică și monetară, accentul a fost pus în mare măsură pe termenul „monetar”;

89. este de acord cu FMI că gestionarea crizelor nu este o alternativă pentru acțiunile politicii corective și reformele fundamentale necesare la consolidarea bazei uniunii monetare europene;
90. salută eforturile BCE de a controla inflația, dar invită BCE să joace un rol mai important în controlul inflației activelor;
91. subliniază faptul că Pactul de stabilitate și creștere este singurul instrument existent de reglementare care oferă un cadru de reglementare fundamental pentru politicile macroeconomice și finanțele publice în cadrul UE;
92. subliniază necesitatea ca zona euro să își sporească flexibilitatea prin finalizarea unui cadru instituțional bazat atât pe sancțiuni, cât și pe stimulente pentru luarea măsurilor necesare;
93. constată că trecerea la euro, așa cum demonstrează bilanțul primilor zece ani ai monedei euro, a fost însoțită de o agravare a discrepanțelor de competitivitate dintre economiile zonei, agravând consecințele pentru țările slabe din punct de vedere economic și conducând în cadrul zonei euro la dezechilibre comerciale importante; consideră, cu toate acestea, că beneficiile monedei euro pentru Uniune pe ansamblu, de exemplu în ceea ce privește stabilitatea economică relativă, stabilitatea prețurilor și o rată scăzută a inflației, au fost semnificative;
94. subliniază că este nevoie ca numeroase țări să își pună sistemul fiscal în ordine și să își reducă în mod semnificativ nivelul datoriei și pe cel al deficitului; este de acord cu Consiliul în privința asigurării sustenabilității fiscale și a unei creșteri economice și a ocupării forței de muncă consolidate în toate statele membre și prin urmare, este de acord cu faptul că planurile de consolidare fiscală și de reformă structurală trebuie definite și implementate în mod corespunzător;
95. consideră că Pactul de stabilitate și de creștere este un instrument important pentru a asigura sustenabilitatea viabilității finanțelor publice, fapt ce a contribuit la responsabilitatea economică în cadrul zonei euro; recunoaște că a fost îngreunat de o aplicare deficicientă și nu a constituit un adjuvant suficient pentru a optimiza politica economică a fiecărui stat membru și a zonei euro în ansamblu; consideră că acest instrument de politică economică nu a fost conceput pentru a acționa ca un proces corectiv sustenabil în vederea compensării dezechilibrelor actuale și pentru a gestiona perioadele de criză sau de creștere foarte scăzută; consideră că, pe lângă aplicarea normelor existente, statele membre ar trebui să pună în aplicare politici interne pentru a promova creșterea, inovarea, competitivitatea și un obiectiv calitativ pentru ca deficitul public să nu depășească respectivele valori de referință;
96. consideră că Pactul de creștere și stabilitatea nu ia act de alte dezechilibre, cum ar fi cele din datoria privată și din contul curent, care au de asemenea impact asupra uniunii monetare;
97. constată că, inclusiv după ce a fost clar că acuratețea datelor statistice raportate de unele state membre a fost îndoielnică în unele cazuri, în cursul legislaturii precedente, în

momentul revizuirii Directivei privind Eurostat, Consiliul s-a opus acordării acestui organism de competențe de control la fața locului, solicitate de Parlamentul European;

98. consideră că autorii Tratatului de la Maastricht s-au așteptat la o convergență a competitivității între statele membre din zona euro și nu au anticipat gradul ridicat al divergențelor, care au dus în cele din urmă la o creștere a diferențelor, deoarece temerile privind solvabilitatea unor state membre a dus la creșterea primei de risc;
99. ia act de faptul că, în cursul ultimelor luni, s-a constatat o serie de derogări temporare de la aplicarea normelor europene privind ajutorul de stat, grație cărora statele membre au putut să limiteze impactul crizei; consideră că etapa de redresare spre care ne îndreptăm necesită baze solide și, în acest context, este necesar să ne întoarcem treptat la regimul normal al ajutorului de stat, pentru a garanta un mediu concurențial echitabil în Europa;
100. solicită consolidarea dispozițiilor Pactului de stabilitate și de creștere, în special a componentei preventive a acestuia, în cadrul căruia instrumentele presiunii inter pares sunt cele mai puternice instrumente pentru a asigura respectarea de către statele membre a recomandărilor Consiliului; solicită ca supravegherea economică realizată de Comisie să devină mai fermă; consideră că trebuie examinată posibilitatea creării de stimulente pentru consolidarea fiscală;
101. propune instituirea unui mecanism eficient de stimulare și penalizare, conjunct cu aplicarea Pactului de stabilitate și creștere, care să contribuie la prevenirea înrăutățirii actualei crize și să asigure evitarea unei noi crize în viitor;
102. consideră că activitatea de supraveghere la nivel multilateral și cererile de ajustare trebuie să vizeze atât situațiile de deficit, cât și cele de excedent, ținând seama de circumstanțele specifice din fiecare stat (de exemplu în ceea ce privește demografia) și trebuie să analizeze nivelurile datoriei private, evoluția salariilor în funcție de productivitate, ocuparea forței de muncă, în special în rândul tinerilor, și balanța de cont curent; consideră că aceste elemente trebuie să fie folosite ca indicatori de alertă, dacă nu pot fi utilizați în același scop ca și criteriile din pactul de stabilitate; consideră că este necesară mai multă transparență în ceea ce privește datele de finanțe publice și salută propunerea Comisiei cu privire la calitatea datelor statistice;
103. îndeamnă Comisia să instituie un mecanism european consolidat sub autoritatea sa, în cadrul zonei euro, pentru a obliga statele membre să respecte prevederile Pactului de stabilitate și creștere;
104. consideră că Pactul de stabilitate și de creștere nu s-a dovedit destul de eficient în coordonarea politicilor fiscale, iar faptul că se baza pe politicile țărilor individuale a ridicat probleme în ceea ce privește punerea în aplicare și corectitudinea informațiilor și, astfel, a eșuat în conjugarea nivelului ocupării locurilor de muncă și al creării acestora într-o manieră care să genereze un mix de politici economice corect echilibrat, precum și în soluționarea problemelor privind convergența reală, competitivitatea și crearea sinergiilor în zona euro; consideră, prin urmare, că este necesară o mai bună coordonare între statele membre și economiile din zona euro în special, pentru a consolida echilibrul economic în zona euro;

105. consideră că Orientările generale de politică economică pentru stabilitate și pentru creștere adoptate de comun acord cu Parlamentul European ar trebui să servească drept cadru pentru a dezbate și evalua bugetele statelor membre, înainte de a le prezenta în fața parlamentelor naționale;
106. consideră că, pe lângă adoptarea monedei unice, statele membre trebuie să traverseze o etapă suplimentară care va permite ca o parte a datoriei publice a statelor membre să fie gestionată punându-se bazele unei supravegheri multilaterale mai atente și garantându-se o mai mare atractivitate a pieței în interiorul zonei și o gestiune comună a datoriei;
107. consideră că aplicarea de reforme structurale, în special adaptarea și restructurarea sistemelor de distribuție socială din noile state membre, necesită un sprijin ferm și solidaritate din partea Uniunii; indiferent de situația de criză financiară, economică și socială mondială, zona euro și MCS 2 trebuie să extinse în continuare în cazul noilor state membre care au îndeplinit toate criteriile de la Maastricht; consideră că astfel de decizii ar dovedi, printre altele, stabilitatea și sustenabilitatea zonei euro în sine;
108. consideră că eliminarea decalajelor importante în materie de competitivitate care există în cadrul zonei euro prin alinierea majorărilor salariale la creșterea productivității și la previziunile privind inflația este esențială pentru a evita apariția sciziunilor în zona euro;
109. solicită o îmbunătățire substanțială a dialogului la nivel macroeconomic, acesta neputând fi redus la o simplă informare a partenerilor sociali cu privire la orientările propuse sau reținute;
110. invită Comisia și Consiliul să definească orientări comune extinse pentru asigurarea unei economii de piață durabile în UE; consideră că astfel de orientări ar trebui definite anual pe baza unei evaluări care să țină cont de evoluția ratei salarii/productivitate la nivel european și național, prin intermediul unui dialog social corespunzător;

Politica fiscală

111. solicită o strategie bugetară comună pentru a relansa și conserva o zona de creștere economică pe termen lung;
112. consideră că cheltuielile publice eficiente pentru domenii de viitor (educație, formare, infrastructuri, cercetare, mediu etc.) pot stabiliza economia stimulând o creștere ridicată și susținută de-a lungul timpului; consideră că realizarea de cheltuieli publice de calitate și responsabile, combinate cu promovarea potențialului antreprenorial și inovator al sectorului privat, pot constitui un motor al progresului economic și social;
113. subliniază importanța creării unei legături mai puternice între instrumentele Pactului de stabilitate și de creștere, instrumentele macroeconomice și programele naționale de reformă din Strategia UE 2020 printr-o prezentare coerentă a acestora, asigurând inclusiv o mai bună comparabilitate a bugetelor naționale în ceea ce privește cheltuielile încadrate la diferite categorii; consideră că statele membre ar trebui să își considere politicile economice nu numai ca o problemă de interes național, ci și ca o problemă de interes comun și ar trebui să formuleze politicile respective în consecință; reamintește statelor membre rolul sporit al orientărilor generale ale politicilor economice;

114. insistă asupra faptului că, pentru a asigura credibilitatea Strategiei UE 2020, este necesar un nivel mai ridicat de compatibilitate și complementaritate a bugetelor naționale ale celor 27 de state membre și a bugetului UE; subliniază rolul mai important pe care ar trebui să îl aibă bugetul UE prin cumularea resurselor;
115. consideră că investițiile publice, care au obiective specifice, alese în mod inteligent, au un puternic efect de levier în ceea ce privește investițiile pe termen lung; propune extinderea mandatului BEI prin emiterea de euroobligațiuni pentru investiția în proiecte majore de infrastructură în conformitate cu prioritățile strategice ale UE;
116. reamintește că o monedă comună nu poate funcționa decât dacă statele membre își coordonează politicile bugetare și practică o transparență reciprocă; admite faptul că acest proces necesită o cooperare strânsă cu parlamentele naționale;
117. invită Comisia și Consiliul, cu sprijinul Eurostat, să sporească gradul de comparabilitate al bugetelor naționale în ceea ce privește cheltuielile pentru a identifica caracterul complementar și convergent al politicilor puse în aplicare;
118. consideră că UE și statele membre ar trebui să depună eforturi în vederea introducerii unor principii ale fiscalității care să pună capăt îndatorării în sectorul public și privat și remunerațiilor pe termen scurt în sectorul privat și care eventual ar putea să introducă sistemul bonus-malus, în funcție de criterii specifice muncii decente și criterii de mediu;
119. constată că redresarea după criza financiară, economică și socială și ieșirea din criza datoriei publice va fi un proces îndelungat, care trebuie să fie bine proiectat și coordonat, pentru a asigura calea către o dezvoltare echilibrată; recunoaște faptul că ar trebui să se facă compromisuri între creșterea, echitatea și stabilitatea financiară, și că acestea intră în domeniul deciziei politice; invită Comisia Europeană să prezinte propuneri de dezvoltare financiară cu luarea în considerare a acestor obiective, în special în cadrul strategiei UE 2020 și să explice compromisurile care pot face obiectul unor alegeri politice; dorește ca, plecând de la această bază, Uniunea Europeană să poată organiza un spațiu de dezbateră și de discuții la nivel politic după consultarea tuturor părților interesate în reforma piețelor financiare (bănci, investitori, deponenți, parteneri sociali); în plus, invită Comisia să implice Parlamentul European mai mult în acest proces, în special în ceea ce privește elaborarea și apoi implementarea Strategiei UE 2020;
120. îndeamnă Uniunea să se doteze mai bine cu instrumente contraciclice de gestionare a politicilor economice;
121. consideră că Tratatul de la Lisabona furnizează toate instrumentele necesare în acest moment pentru a institui o adevărată guvernare economică a Uniunii, precum și o mai bună supraveghere a situației finanțelor publice ale statelor membre;

Piața internă

122. subliniază solicitările din raportul lui Mario Monto și al lui Louis Grech, adoptate de Parlamentul European la 20 mai 2010, pentru o abordare mai globală a pieței interne, atât în ceea ce privește strategia, cât și percepția, astfel încât aceasta să devină mai

eficientă și să restabilească percepția publică; subliniază importanța inițiativei privind o lege a pieței interne („Single Market Act”) de propuneri legislative și fără caracter legislativ pentru a consolida și a actualiza piața unică, pentru a completa piața internă digitală și pentru a rezolva și a îndepărta barierele rămase;

123. consideră că este esențială ca această lege să includă o agendă ambițioasă pentru protecția socială și a consumatorilor sub forma includerii unei clauze sociale în toată legislația cu privire la piața internă, în legislația cu privire la serviciile de interes general, o agendă legislativă de consolidare a drepturilor lucrătorilor, un pachet legislativ ambițios vizând protecția consumatorilor, care să îmbunătățească viața cetățenilor, precum și o mai bună coordonare fiscală, prin intermediul armonizării bazei fiscale corporative și a ratelor de TVA;
124. ia act de faptul că piața internă are nevoie de sprijinul tuturor, întrucât constituie piatra de temelie a proiectului european și fundamentul creării unei bogății durabile în UE;
125. subliniază faptul că piața internă este unul din principalii factori de creștere în Europa subliniază faptul că strategia UE 2020 ar trebui să funcționeze ca un program concret de creștere și ocupare a forței de muncă pentru a face față crizei economice și pentru a consolida piața internă;
126. consideră că inițiativele individuale nu pot fi eficiente fără coordonarea la nivelul UE, fiind esențial ca UE să aibă o voce unică, fermă și să poată pune în aplicare acțiuni comune; solidaritatea, pe care se bazează modelul european de economie socială, și coordonarea răspunsurilor naționale au fost cruciale pentru evitarea luării de către statele membre a unor măsuri protecționiste de scurtă durată la nivel individual; își exprimă preocuparea față de faptul că reparația protecționismului economic la nivel național ar putea cel mai probabil să ducă la fragmentarea pieței interne și, prin urmare, trebuie evitat; este îngrijorat de faptul că actuala criză economică și financiară ar putea fi utilizată pentru a justifica reparația măsurilor protecționiste în diferite state membre, pe când această criză impune, dimpotrivă, recurgerea la mecanisme de protecție comune;
127. consideră că progresele înregistrate pe piața internă nu ar trebui să fie bazate pe cel mai mic numitor comun; încurajează, prin urmare, Comisia să își asume poziția de lider și să prezinte propuneri îndrăznețe; încurajează statele membre să utilizeze metoda cooperării consolidate în domeniile în care procesul de ajungere la un acord între cele 27 de state membre nu se poate realiza; celelalte țări ar putea să se alăture ulterior acestor inițiative-pilot;
128. avertizează împotriva concepției conform căreia economia europeană poate oarecum să se dezvolte și să crească fără a practica un comerț liber și echitabil cu cât mai multe țări din lume posibil, inclusiv cu partenerul nostru comercial principal de azi, SUA, și țări emergente precum China, India și Brazilia; estimează că Uniunea Europeană trebuie să se bazeze, de asemenea, pe forțele sale proprii prin utilizarea mai eficientă a pieței interne, cu atât mai mult cu cât esențialul creșterii sale este, de asemenea, legat de cererea internă;

129. subliniază necesitatea de a lăsa să se manifeste potențialul de afaceri al pieței interne, în epoca globalizării, de a încuraja crearea de locuri de muncă și inovarea în noile tehnologii din Europa;
130. consideră că, pentru a crea o adevărată piață internă, Comisia trebuie să elaboreze un set clar de priorități politice prin adoptarea unui „Act privind piața unică”, care să acopere atât inițiativele legislative, cât și pe cele nelegislative și care să vizeze crearea unei economii sociale de piață foarte competitive;
131. recunoaște că, în cadrul Uniunii Europene, construirea pieței interne fără o oarecare armonizare fiscală, îndeosebi în ceea ce privește impozitarea marilor societăți, sau o definire a elementelor de protecție socială a condus într-o anumită măsură la o competiție excesivă între statele membre care încearcă să atragă lucrătorii din alte state membre; consideră, cu toate acestea, că unul dintre avantajele importante ale pieței interne îl constituie înlăturarea barierelor din calea mobilității și armonizarea reglementărilor instituționale, promovarea înțelegerii culturale, integrarea, creșterea economică și solidaritatea europeană;
132. recomandă Comisiei să desfășoare un exercițiu independent de identificare a celor mai importante 20 de surse de nemulțumire și frustrare legate de piața internă, cu care cetățenii se confruntă zilnic, în special în ceea ce privește comerțul electronic, îngrijirea medicală transfrontalieră și recunoașterea reciprocă a calificărilor profesionale;
133. solicită statelor membre să accepte în cele din urmă tabelele de corespondență aferente punerii în aplicare a legislației, astfel încât deficitele de transpunere să fie mai transparente;
134. subliniază că o piață funcțională a achizițiilor publice este esențială pentru piața internă; este preocupat totuși de problemele semnificative cu care autoritățile publice se confruntă în continuare în realizarea obiectivelor lor de politică, în contextul unui set complex de norme, precum și în asigurarea accesului IMM-urilor la piețele de achiziții publice;
135. încurajează Comisia să înainteze o propunere pentru a introduce o „clauză de intrare în vigoare” (sunrise clause), care să garanteze că dispozițiile legislative privind piața internă a UE intră în vigoare automat la un moment dat, în cazul în care statele membre nu le transpun la timp;
136. avertizează că această metodă nu va permite o optimizare a structurii de ansamblu pentru a răspunde provocărilor actuale; consideră că autoritățile UE au o responsabilitate deosebită în a garanta, printre altele, respectarea programului de reformă de către autoritățile politice naționale;
137. consideră că Europa trebuie să redevină un loc propice pentru investiții și producție și să constituie o referință mondială pentru inovare și creștere; consideră că instituțiile financiare, fie ele publice sau private, trebuie să facă tot posibilul pentru a garanta că piețele financiare lucrează în favoarea economiei reale și a întreprinderilor mici și mijlocii;

138. solicită Comisiei să prezinte evaluări anuale cu privire la necesarul de investiții publice/private și modul în care acesta este sau ar trebui să fie acoperit;

Fiscalitatea

139. recunoaște că, pentru dezvoltarea în continuare a pieței interne a Uniunii, este necesară o abordare coordonată atât la nivel național, cât și la nivelul UE, pentru a fructifica cele mai bune practici în combaterea fraudei și a evaziunii fiscale, definind în același timp stimulente adecvate, astfel încât contribuabilii să plătească impozitele în mod corespunzător, iar autoritățile fiscale ale statelor membre să adopte măsuri preventive eficiente împotriva oricărui tip de practică fiscală incorectă;
140. consideră că reducerea nivelurilor de fraude fiscale ar contribui la reducerea deficitelor publice fără a majora impozitele, menținând totodată nivelul cheltuielilor sociale; își exprimă îngrijorarea cu privire la denaturările create pe piața internă din cauza diverselor niveluri de fraude fiscale din statele membre; solicită Comisiei să elaboreze o evaluare de impact pentru a analiza diferitele probleme provocate de evaziunea fiscală și economia subterană în toate statele membre;
141. subliniază faptul că realizarea unor finanțe publice viabile necesită nu doar cheltuieli efectuate în mod responsabil, ci și o impozitare adecvată și echitabilă, o colectare mai eficace a impozitelor de către autoritățile fiscale naționale și o intensificare a combaterii evaziunii fiscale; solicită Comisiei să propună un set de măsuri care să ajute statele membre să restabilească echilibrul conturilor lor publice și să finanțeze investițiile publice din surse financiare inovatoare;
142. ia act, ca ecou la activitatea lui Mario Monti, de faptul că creșterea veniturilor publice, în contextul unei conjuncturi favorabile, s-a tradus cel mai adesea prin reducerea impozitelor; consideră că ar trebui redusă impozitarea salariilor pentru a stimula competitivitatea în Europa; sprijină propunerea lui Mario Monti de instituire a unui grup pentru politica fiscală, care să reunească reprezentanți ai statelor membre, ca un pas important pentru încurajarea dialogului dintre țările europene; invită acest grup să adreseze în primul rând cadrul unui sistem fiscal care să ducă la îndeplinirea obiectivelor de mediu și care să sprijine eficiența resurselor; salută propunerea de directivă pentru o bază comună consolidată pentru impozitul societăților, din programul de lucru al Comisiei pentru 2011;
143. recunoaște că unul dintre principalii factori ai îmbunătățirii instituționale și ai creșterii economice în statele membre este libertatea acestora de a alege modul în care doresc să perceapă impozitele; consideră că reducerea fiscalității în domeniul muncii este esențială pentru a permite celor defavorizați și claselor de mijloc să ducă o viață decentă de pe urma muncii lor;
144. se exprimă în favoarea unei fiscalități reduse în domeniul muncii, care permite încurajarea și crearea de stimulente pentru ocuparea forței de muncă, inovare și investiții pe termen lung;

Coeziunea economică, socială și regională

145. consideră că politica de coeziune trebuie să fie considerată unul dintre pilonii politicii economice a Uniunii, ce contribuie la o strategie de investiții pe termen lung a UE;
146. observă că politica de coeziune a devenit un element esențial al pachetului european de redresare economică ca politică publică care poate fi utilizată împotriva crizei și poate aborda stimularea cererii pe termen scurt, investind în același timp în competitivitate și creștere pe termen lung;
147. consideră că forța politicii de coeziune, de transformare a redresării în creștere pe termen lung provine din cele trei caracteristici principale ale sale: stabilește orientări strategice care reprezintă condiții de transferare a resurselor, cu caracter obligatoriu atât pentru statele membre, cât și pentru regiuni; lasă la latitudinea statelor membre și a regiunilor adaptarea intervențiilor la particularitățile locale; și are capacitatea de monitorizare și sprijinire în vederea atingerii obiectivelor.
148. subliniază faptul că impactul inegal al crizei asupra teritoriului european reflectă puncte de plecare concurențiale diferite și înseamnă perspective pe termen lung diferite, precum și moduri diferite de a recurge la măsurile anticriză oferite de UE; subliniază că efectele crizei ar putea duce la slăbirea coeziunii teritoriale dacă nu este contracarată prin politici adaptate problemelor specifice într-un mod diferențiat; observă că în unele dintre țările cele mai afectate de criză, politica de coeziune a reprezentat o proporție mare din totalul investițiilor publice;
149. consideră că strategia post-criză va fi mai eficientă dacă regiunile și orașele sunt de asemenea implicate în implementare acesteia; guvernanta pe mai multe niveluri oferă un spațiu mai amplu de acțiune politică și permite o promovare mai eficientă a redresării economice în cadrul Uniunii, întrucât nivelurile locale și regionale ale guvernantei europene au capacitatea de a adapta obiectivele strategice generale europene la propriile specificități teritoriale și sunt capabile să exploateze instrumentele de politică pe care le au la dispoziție, precum și entuziasmul tuturor partenerilor – mediul privat, academic și societatea civilă;
150. subliniază faptul că autoritățile locale și regionale dispun în prezent de numeroase instrumente de politică; atât inovarea, care poate favoriza creșterea productivității, cât și tehnologiile ecologice, care pot crea cerere și piețe noi, reclamă concentrare la nivel local și regional și o abordare integrată bazată a investițiilor și a politicilor în materie de creștere; o regiune, un oraș, o zonă rurală pot fi locuri de reunire a tuturor partenerilor, care pot furniza toate elementele necesare pentru a găsi soluții;
151. își exprimă, prin urmare, preocupările în legătură cu lipsa de progrese în delegarea de competențe la nivelul comunităților locale, având în vedere că acestea oferă oportunități în materie de economie, locuri de muncă și dezvoltare locală și că prin acordarea de sprijin acestor comunități se reduce exclusiunea prin consolidarea fundamentului comunităților și îmbunătățindu-se astfel capacitatea de absorbție a acestora;
152. subliniază faptul că regiunile vor continua să câștige în importanță în ceea ce privește elaborarea agendei economice a UE, nevoile de creditare la nivel local ar trebui consolidate, iar acest lucru poate fi realizat prin intermediul unor bănci regionale puternice; observă că reglementarea industriei serviciilor financiare ar trebui să țină

seama de nevoia de a stimula activitățile antreprenoriale și finanțarea IMM-urilor, iar asistența financiară destinată IMM-urilor în cadrul politicii de coeziune ar trebui să meargă în direcția finanțării capitalului de risc, ceea ce ar permite o mai mare implicare din partea sectorului bancar și o utilizare mai eficientă a fondurilor structurale;

153. solicită o reformă mai profundă a actualei structuri de politică de coeziune pentru a permite furnizarea mai eficientă și mai rapidă a fondurilor către statele membre, regiuni și orașe; subliniază că este necesară o mai mare flexibilitate și că Comisia trebuie să țină seama de acest lucru în elaborarea viitoarei politici de coeziune;
154. consideră că este indispensabil ca orice strategie de investiții pe termen lung a UE susținută de politica de coeziune să se lege de rezultatele în domeniul competitivității, al inovării, al creării de locuri de muncă și al creșterii ecologice și de îmbunătățirile în materie de coeziune economică, socială și teritorială la nivel european și mai ales între vechile și noile state membre;

UE 2020

155. solicită ca strategia UE 2020 să se bazeze pe o concepție politică cuprinzătoare asupra viitorului UE, care să constituie o Uniune competitivă, socială și sustenabilă, având drept centru al elaborării politicilor oamenii și protecția mediului;
156. consideră că, dacă se dorește îndeplinirea acestor obiective, este momentul coordonării strânse a politicilor macroeconomice, ținându-se cu prioritate îmbunătățirea potențialului de creștere al Uniunii și concentrarea pe un model de dezvoltare durabilă și incluzivă, în lipsa căruia problemele cu care ne confruntăm nu pot fi rezolvate; consideră că acesta ar trebui să fie obiectivul principal al strategiei UE 2020;
157. recunoaște că, pentru a împiedica reacții la criza euro care ar putea determina o lungă perioadă de stagnare economică, Uniunea ar trebui totodată să implementeze o strategie care să accelereze creșterea economică sustenabilă, concomitent cu reforme vizând refacerea și creșterea competitivității;
158. ia act de cele cinci obiective principale convenite de Consiliul European cu privire la rata șomajului, condițiile de cercetare și dezvoltare, emisiile de gaze cu efect de seră, nivelul de educație și incluziunea socială; subliniază faptul că aceste obiective principale ar trebui formulate în cadrul unei strategii consecvente și coerente de dezvoltare durabilă, care să combine obiectivele din cadrul politicilor economice, sociale și de mediu;
159. consideră că educația ar trebui plasată în chiar centrul strategiei economice a Uniunii, cu scopul de a ameliora calitatea generală a tuturor nivelurilor educației și formării în UE îmbinând excelența și echitatea și reformând modelul educațional; estimează că educația ar trebui să constituie un bun comun al Uniunii Europene, fiind necesare investiții cu privire la toate aspectele sistemului educațional, calitatea educației sau numărul de persoane care au acces la învățământul superior; propune instituirea la nivel european a unui sistem permanent și cuprinzător de învățare pe întreg parcursul vieții, inclusiv generalizarea programelor Erasmus și Leonardo pentru mobilitatea în domeniul educației și formării; subliniază necesitatea creșterii de urgență a nivelului investițiilor

în domeniul cercetării și dezvoltării, în special având în vedere evaluarea la jumătatea perioadei a celui de al șaptelea program-cadru, precum și viitoarele perspective financiare ale UE;

160. subliniază că soluționarea problemei șomajului în rândul tinerilor și promovarea unei concordanțe eficiente între competențele solicitanților de locuri de muncă și cerințele pieței trebuie să reprezinte elemente-cheie; consideră că trebuie dezvoltate parteneriate între sectorul public și cel privat în domeniul educației și că mobilitatea transfrontalieră a studenților și a cercetătorilor în cadrul programelor de schimb și de stagii ar trebui să contribuie la creșterea atractivității internaționale a instituțiilor de învățământ superior din Europa, cu menținerea țintei de 3% din PIB-ul alocat cercetării și dezvoltării ce va stimula inovarea prin intermediul cercetării și al învățământului superior;
161. consideră că strategia UE 2020, în forma propusă de Comisie, ar trebui să se concentreze pe diminuarea caracterului birocratic al pieței interne, prin reducerea sarcinii administrative asupra întreprinderilor cu 25 % până în 2012, și pe creșterea eficienței sale, utilizând internetul ca instrument esențial al unei „piețe electronice” la nivelul UE, care creează servicii și locuri de muncă noi;
162. este de părere că structura de guvernare a strategiei Europa 2020 ar trebui consolidată pentru a garanta faptul că obiectivele sale vor fi îndeplinite; consideră că, pentru ca noua strategie să se transforme într-o reușită, este necesară o utilizare mai amplă a măsurilor obligatorii în locul continuării utilizării metodei deschise de coordonare în domeniul politicii economice; îndeamnă Consiliul și Comisia să propună o strategie economică de redresare economică, bazată în primul rând pe instrumente UE, și nu în principal pe inițiative interguvernamentale;
163. este conștient de faptul că o bună guvernare sau o guvernare economică nu sunt suficiente pentru a asigura Uniunii Europene o strategie de creștere necesară ca răspuns la criză și pentru a face față concurenței la nivel mondial; cu toate acestea, își exprimă convingerea că cei zece ani de existență a UEM au demonstrat – în contextul unic al monedei euro – că această strategie este indispensabilă;
164. insistă ca strategia UE 2020 să includă un obiectiv de reducere a sărăciei în UE la jumătate și subliniază că majoritatea europenilor care trăiesc actualmente în sărăcie, sau riscă să ajungă acolo, sunt femei, în special femei în vârstă, femei migrante, mame singure și femei singure care au în îngrijire persoane dependente; consideră că, pe lângă aceasta, ar trebui introdusă o perspectivă asupra întregii durate a vieții, dat fiind faptul că sărăcia părinților are un impact direct asupra vieții, dezvoltării și viitorului copiilor;
165. solicită elaborarea unei strategii ambițioase pe termen lung de combatere a sărăciei cu scopul de a diminua inegalitățile și excluderea socială, având ca obiective de anvergură reducerea sărăciei și a sărăciei în rândul lucrătorilor; propune instituirea unei politici-cadru a Uniunii Europene în vederea creării unor mecanisme privind nivelul minim al venitului, cu respectarea principiului subsidiarității, a diferitelor practici, a convențiilor colective și a legislației naționale a statelor membre, conform unor standarde europene stabilite în funcție de nivelul de trai din fiecare stat membru; solicită, de asemenea, o alocație pentru copii, cu scopul menționat mai sus, de a reduce sărăcia, inegalitățile și excluderea socială;

166. consideră că statele membre ar trebui să organizeze o dezbatere în cadrul propriului parlament înainte de a-și adopta programul de stabilitate și de creștere (UE 2020);

Inovare

167. consideră că graficul Comisiei în materie de inovare arată că Europa se află încă la o distanță considerabilă în urma Japoniei sau a Statelor Unite ale Americii în ceea ce privește cercetarea și inovarea;

168. consideră că, pe lângă finanțarea întreprinderilor mici și mijlocii, Uniunea Europeană trebuie să abordeze în mod proactiv și coordonat finanțarea cercetării și inovării și să fie în avangarda noilor sectoare de ocupare a forței de muncă, pentru a atrage investițiile private;

169. constată că tranziția către o economie eficientă din punct de vedere energetic, ca modalitate de a spori securitatea energetică a UE, ar trebui să fie una dintre prioritățile Comisiei Europene și ale statelor membre; consideră că UE ar trebui să încurajeze inovarea în producerea de energie din resurse regenerabile, punând accentul pe sursele locale cu emisii reduse de carbon;

170. consideră că interconexiunile de rețele energetice sunt esențiale pentru funcționarea pieței interne în sectorul energetic, precum și pentru producerea la scară mai largă de energie din resurse regenerabile; subliniază importanța dezvoltării rețelelor energetice inteligente;

171. subliniază că IMM-urile ar trebui să fie coloana vertebrală în dezvoltarea de tehnologii bazate pe energii regenerabile și eficiente din punct de vedere energetic; constată că este esențial să se creeze instrumente financiare pentru a încuraja eficiența energetică și inovarea în utilizarea energiei regenerabile;

172. consideră că investițiile pentru reînnoirea fondului locativ și a transportului colectiv trebuie să constituie o prioritate pentru a reduce costurile de energie și sărăcia energetică și pentru a crea un cerc virtuos;

173. pledează pentru o tranziție justă și echitabilă către o economie ecologică; consideră că trebuie anticipată creșterea ratei șomajului care rezultă din această tranziție prin dezvoltarea formării și competențelor lucrătorilor cu privire la noile tehnologii; constată că prețul ridicat al combustibililor reprezintă o problemă din ce în ce mai gravă;

174. solicită Comisiei să elaboreze și să propună un mecanism prin care IMM-urile și alți actori ai inovației ar beneficia de o finanțare de atenuare a riscurilor în cazul unui parteneriat între sectorul public și cel privat cu fonduri de investiții în societăți necotate și în care banii de la Banca Europeană de Investiții și banii publici proveniți de la statele membre, cu sprijinul unui mecanism de garantare a riscurilor din partea Fondului European de Investiții, distribuite prin fondul de investiții în societăți necotate, ar permite finanțarea proiectelor cu până la 80% din investiții private;

175. sprijină crearea unei instituții financiare care să vizeze furnizarea de finanțare proiectelor inovatoare din întreaga Uniune, care sunt esențiale pentru a asigura o creștere durabilă în viitor;
176. îndeamnă Comisia să elimine obstacolele administrative și să îmbunătățească condițiile de inovare, de exemplu prin crearea unui brevet unic la nivelul Uniunii Europene; susține că programele bine-intenționate care vizează stimularea competitivității și crearea unei economii durabile nu funcționează corespunzător, întrucât IMM-urile, universitățile și companiile multinaționale sunt descurajate să participe la programe europene;
177. constată că politicile fiscale și monetare nu pot înlocui reforma structurală, care trebuie să abordeze slăbiciunile inerente ale economiei europene, datoriile și deficitele care au o creștere abruptă, fenomenul îmbătrânirii, probabilitatea extrem de ridicată a unei noi creșteri a inflației, riscurile la care sunt supuse industriile generate de politicile în materie de schimbări climatice, în special din cauza incertitudinii cu privire la noile obiective și standarde, productivitatea scăzută și lipsa competitivității; solicită mai multă eficiență în utilizarea banilor publici, atât la nivel european, cât și la nivel național; consideră că, atunci când se adoptă politici și obiective coordonate, ar trebui să se țină cont de diferențele de sincronizare și de intensitate a crizei, precum și de diferitele poziții fiscale și monetare ex-ante ale fiecărui stat membru; consideră că aceste eforturi ar trebui să ducă la o convergență reală mai rapidă între economiile naționale;
178. consideră că, pentru a avea succes, strategia europeană va trebui să se bazeze pe politici fiscale sănătoase, de încurajare a inovării, a educației și a calificării forței de muncă, singurul mod de stimulare a productivității, a ocupării forței de muncă și a creșterii într-un mod durabil;
179. subliniază faptul că schimbările climatice, diminuarea resurselor și oprirea pierderii biodiversității sunt condițiile cadru ale creșterii economice europene viitoare; ia act de faptul că această creștere trebuie, astfel, să se bazeze pe decuplarea creșterii economice de utilizarea resurselor, pe inovațiile ecologice și pe progresul economic durabil din punct de vedere ecologic;
180. salută strategia adoptată în martie 2007 de Consiliul European vizând creșterea independenței energetice a UE și definirea unor angajamente concrete în ceea ce privește combaterea încălzirii climei; consideră că această criză a evidențiat și mai mult relevanța strategiei respective; consideră totuși că, pentru a avea succes, această strategie, dincolo de elementele de reglementare a pieței interne, trebuie să se traducă prin acțiuni mai ambițioase ale Uniunii;

Ocuparea forței de muncă

181. consideră că una din principalele provocări pentru Uniunea Europeană este reprezentată de menținerea competitivității, intensificarea creșterii și reducerea șomajului;
182. reafirmă că o calitate ridicată a locurilor de muncă trebuie să reprezinte o prioritate centrală a strategiei UE 2020 și că acordarea unei importanțe mai mari funcționării

adevrate a piețelor muncii, precum și condițiilor sociale, este vitală pentru îmbunătățirea performanțelor de ocupare a forței de muncă; solicită, de aceea, o nouă agendă care să promoveze munca decentă, să asigure drepturile lucrătorilor din întreaga Europă și să îmbunătățească condițiile de muncă;

183. consideră că noua strategie trebuie să pună mai mult accentul pe munca decentă, incluzând lupta împotriva muncii nedeclarate, și pe asigurarea accesului la piața muncii pentru persoanele care sunt momentan excluse din aceasta;
184. consideră că noua strategie ar trebui să încurajeze acele piețe ale muncii care îmbunătățesc stimulentele și condițiile pentru lucrători, intensificând, în același timp, stimulentele pentru ca angajatorii să recruteze și să rețină personalul;
185. subliniază că este important să fie analizată competitivitatea în scădere a Europei la scară globală; având în vedere penuria de forță de muncă estimată pe termen lung, este important să reflectăm la perioada de după criză și la sisteme europene care să permită migrarea cunoștințelor și evitarea „exodului creierelor” europene;
186. consideră că o acțiune fermă în favoarea ocupării forței de muncă este cu atât mai necesară, deoarece Uniunea riscă o relansare economică fără crearea de locuri de muncă;
187. îndeamnă Uniunea să își asocieze acțiunile în favoarea ocupării forței de muncă unor măsuri de combatere a sărăciei și a excluziunii sociale, împreună cu o piață internă cu adevărat funcțională pentru lucrătorii din UE, pentru a evita ca criza să agraveze inegalitățile;
188. solicită statelor membre și Comisiei să atingă procentul de 75% de ocupare a forței de muncă în cazul bărbaților și femeilor până în 2020 prin reducerea segmentării pieței muncii și prin intensificarea eforturilor de reconciliere a vieții profesionale cu responsabilitățile de îngrijire a altor persoane și cu viața de familie;
189. consideră că eforturile de susținere a creării de locuri de muncă trebuie să se concentreze pe ocuparea forței de muncă tinere, care, la rândul său, presupune continuarea creării de programe diferențiate în funcție de gen, menite să asigure tinerilor aptitudinile necesare în economia reală;
190. subliniază necesitatea de a crea piețe ale muncii incluzive și competitive, care oferă o mai mare flexibilitate angajatorilor, asigurând totodată alocații de șomaj, combinate cu un sprijin activ pentru reangajare în caz de pierdere a locului de muncă;
191. estimează că, deși educația ar trebui să rămână responsabilitatea statelor membre, sunt necesare investiții UE și recunoașterea la nivel european a calificărilor cu privire la toate aspectele sistemului educațional, calitatea educației sau numărul de persoane care au acces la învățământul superior; propune instituirea la nivel european a unui sistem permanent și cuprinzător de orientări pentru învățare pe întreg parcursul vieții, inclusiv generalizarea programelor Erasmus și Leonardo ale Uniunii, pentru mobilitatea în domeniul educației și formării;

192. reamintește că ocuparea forței de muncă reprezintă un factor decisiv pentru economie, deoarece contribuie la creșterea puterii de cumpărare; consideră că Uniunea Europeană trebuie să aibă drept obiectiv ocuparea deplină și de calitate a forței de muncă și că funcționarea durabilă a pieței interne depinde de o piață a muncii decente care să fie favorabilă inovării;
193. îndeamnă statele membre să abordeze atât dimensiunile ciclice, cât și pe cele de lungă durată ale șomajului, prin măsuri de politică asociate pieței muncii;
194. consideră că Europa are nevoie de o creștere solidă pentru a-și putea menține sistemul social, care are propria contribuție la competitivitatea economiei de piață cu caracter social, specifică Europei;
195. constată că facilitarea mobilității este importantă, ceea ce face posibil, de asemenea, ca societățile să găsească mai ușor competențele necesare, iar piața unică să funcționeze mai bine și în perioade de criză; reamintește că mobilitatea lucrătorilor ar trebui să fie însoțită de îmbunătățirea condițiilor de muncă;

Crearea de noi locuri de muncă prin promovarea IMM-urilor

196. ia act de faptul că IMM-urile și antreprenorii joacă un rol important în toate economiile și sunt principalii factori de creare a locurilor de muncă și a veniturilor, precum și factori de inovare și creștere;
197. consideră că a sosit momentul unei priviri în perspectivă, cu asimilarea învățămintelor din trecut, realizându-se astfel în timp acele modificări structurale care vor garanta competitivitatea IMM-urilor și le vor face mai apte să facă față presiunilor suplimentare reprezentate de mediul globalizat și capacitatea concurenților noștri de a pătrunde pe piețe tot mai inovatoare, și, astfel, va fi posibilă garantarea slujbelor lucrătorilor vulnerabili și ale familiilor acestora;
198. consideră că IMM-urile sunt esențiale pentru dezvoltarea, creșterea și bunăstarea viitoare a Uniunii Europene, iar competitivitatea UE în lume poate fi consolidată acordând prioritate IMM-urilor;
199. invită Uniunea Europeană să sprijine rețeaua sa de IMM-uri, care se situează pe primul loc în crearea de locuri de muncă, prin facilitarea accesului acestora la credite, în special prin sprijinirea schemelor de garanții și crearea de noi produse standardizate care să permită regruparea împrumuturilor și a fondurilor proprii ale acestor întreprinderi; invită Uniunea să creeze un fond de garantare UE pentru IMM-uri; solicită, de asemenea, evaluarea programelor de finanțare actuale, în special a programului CIP, și asumarea angajamentului de a facilita accesul întreprinderilor din toate statele membre la împrumuturile garantate de UE, precum și dezvoltarea serviciilor destinate IMM-urilor și a structurilor de dialog social;
200. admite faptul că definiția actuală a IMM-ului în UE trebuie revizuită, iar criteriul referitor la numărul de angajați trebuie redus, pentru a permite dezvoltarea unor politici mai bine orientate care să vizeze IMM-urile;

201. este conștient de faptul că obiectivul ambițios de a orienta industria și IMM-urile către inovare nu va putea fi realizat numai prin îmbunătățirea accesului la capital în general, ci ar trebui să se urmărească și diversificarea surselor de finanțare;
202. consideră că o varietate de actori de pe burse alternative poate fi benefică în special în asigurarea accesului la capital al IMM-urilor;
203. constată că această criză financiară, alimentată de reducerea rezultată a activității economice, a avut drept rezultat o mai mică disponibilitate a capitalului de risc pentru IMM-uri și antreprenori; solicită, prin urmare, un rol mai important pentru soluțiile financiare inovatoare, astfel încât să permită IMM-urilor și în special întreprinderilor nou înființate, extrem de inovatoare să își joace rolul, atât direct, cât și indirect, în îmbunătățirea performanței de creștere globală;
204. consideră că, în contextul redresării, trebuie acordată o atenție deosebită rolului IMM-urilor în ceea ce privește productivitatea și crearea de noi bunuri; și că ar trebui puse în aplicare mecanisme care să împiedice ieșirea lor de pe piață, evitând astfel creșterea șomajului și prelungirea perioadei de nesiguranță economică; consideră că, de asemenea, ar trebui să se garanteze o distribuție eficientă a creditelor alocate din Fondul Social European;
205. consideră că IMM-urile trebuie considerate un factor determinant pentru dezvoltarea cercetării și a inovării, promovarea ocupării forței de muncă și contribuirea la competitivitatea UE și ar trebui, prin urmare, să fie considerate ca parteneri pentru investițiile mai mici finanțate prin fondurile de coeziune; consideră că, în această privință, alocarea de fonduri către universități și promovarea parteneriatelor cu IMM-uri sunt esențiale;
206. este conștient de faptul că piața internă a UE asigură un mediu de afaceri productiv în toată Uniunea și aduce, de asemenea, beneficii consumatorilor; este conștient însă de faptul că IMM-urile se confruntă cu numeroase dificultăți în operarea pe piața internă și adeseori funcționează sub pragul de eficiență, și consideră că, în special la nivel microeconomic, IMM-urile au nevoie de sprijin pentru a putea opera pe întreaga piață internă, că accesul lor la informații referitoare la oportunități trebuie adus la nivelul la care se pot crea platforme transeuropene pentru a permite IMM-urilor să analizeze oportunitățile de afaceri, să identifice complementaritățile și, în cele din urmă, să găsească mijloacele pentru a pătrunde pe piețele din Uniune;
207. consideră că este, printre altele, în interesul economic al Europei ca cetățenii să rămână activi și productivi după pensionare și că pierderea experienței lor poate fi contracarată prin încurajarea cetățenilor în vârstă să rămână activi în cadrul unor structuri și rețele mai puțin formale, pe baza angajamentului lor civic și punându-i în legătură cu actorii economici și cu mediul academic; consideră că IMM-urile ar putea profita cel mai mult de o asemenea rețea de structuri informale care pot fi consultate, deoarece majoritatea IMM-urilor își permit cu greu servicii similare din partea societăților de consultanță active în economie; evidențiază faptul că cunoștințele acumulate de cetățenii în vârstă trebuie diseminate în beneficiul tuturor prin instituirea unei rețele la nivelul Uniunii Europene;

208. încurajează crearea de piețe de valori specializate care să vizeze exclusiv IMM-urile și care să nu prevadă condiții de acces restrictive, pentru a facilita procedura aportului de capital; consideră că IMM-urile ar trebui să se concentreze mai mult pe capitalurile proprii și, în acest sens, propune eliminarea stimulentele fiscale negative pentru ambele părți ale pieței, investitorii și piața;
209. îndeamnă statele membre ale UE să depună eforturi pentru a coordona fiscalitatea în ceea ce privește IMM-urile; consideră că finalizarea pieței interne pentru a oferi finanțare transfrontalieră și oportunități de afaceri pentru IMM-uri este esențială pentru promovarea redresării UE;
210. accentuează faptul că ar fi dorit să se creeze o legătură organică între industrie și inovare și, în consecință, cu educația. consideră că inovatorii, inclusiv IMM-urile, ar trebui să se afle în avangarda investițiilor la nivel european și național; subliniază că, deoarece societățile noi inovatoare au, prin definiție, un profil ridicat de risc/insolvabilitate, este necesară regândirea completă a finanțării lor și a activităților conexe; subliniază că, dat fiind faptul că aceste societăți noi inovatoare sunt într-o poziție extrem de dificilă în privința obținerii de finanțare prin intermediul sistemului bancar, trebuie instituite mecanisme de garantare a creditelor vizând în mod special acest segment;
211. invită Uniunea să vizeze o compoziție mai echilibrată a finanțării IMM-urilor; constată că proporția finanțării IMM-urilor prin piețele de capital trebuie să crească;
212. propune crearea de către Comisia Europeană a unui proiect „Un IMM - un loc de muncă” prin crearea unui nou instrument financiar la nivel european pentru a încuraja activitățile IMM-urilor în Uniune; consideră că ar trebui să se ajungă la o compoziție mai echilibrată a finanțării IMM-urilor. consideră că proporția finanțării IMM-urilor prin piețele de capital, capital de risc, investitori providențiali și parteneriate de tip public-privat trebuie să crească și trebuie stimulată; invită Comisia și statele membre să reducă substanțial birocrăția în materie de achiziții publice în ceea ce privește IMM-urile și să elimine povara administrativă, lucru esențial pentru dezvoltarea IMM-urilor;
213. solicită reformarea „Small Business Act”, pentru a include dispoziții obligatorii ce ar urma să fie aplicate de toate statele membre, precum și elaborarea unui nou „Small Business Act” social, fapt care ar reprezenta o consolidare necesară a economiei sociale de piață europene în perioada post-criză;
214. recomandă crearea de ghișee unice; acestea ar rezolva toate chestiunile administrative legate de IMM-uri; subliniază că este foarte important să se reducă povara administrativă care apasă pe umerii IMM-urilor și să se introducă o componentă socială în legislația referitoare la IMM-uri; consideră că Europa trebuie să devină zona cea mai propice pentru IMM-uri din lume;

Dezvoltarea

215. observă că, deși unele dintre țările emergente și în curs de dezvoltare par să nu fi fost afectate de cele mai grave efecte ale crizei, 40% din țările în curs de dezvoltare au fost

totuși extrem de expuse efectelor crizei financiare și, ca urmare, aproximativ 90 de milioane de oameni vor fi aruncați în sărăcie;

216. solicită să se reafirme angajamentele cu privire la alocarea a 0,7% din VNB-ul statelor membre către fondurile de ajutor pentru dezvoltare și să se exploreze alte surse de finanțare inovatoare care să compenseze deficitul de finanțare cauzat de contracția economiilor din țările în curs de dezvoltare;
217. solicită companiilor europene, în special companiilor multinaționale, să garanteze responsabilitatea socială a întreprinderilor subcontractante din lanțul de producție;

Guvernanță mondială

218. recunoaște slăbiciunile și problemele cauzate de lipsa competențelor obligatorii din punct de vedere juridic și lipsa unor legături între instituțiile financiare și economice globale; salută în consecință inițiativele de creștere, prin reformă, a eficacității, a dimensiunii la nivel global și a răspunderii FMI și a altor instituții ONU, pentru a le putea astfel încredința mandatul de a funcționa ca platformă de coordonare cuprinzătoare a sectorului economic și financiar, inițiative și, atunci când este cazul, competențe de stabilire a unor norme obligatorii din punct de vedere juridic sub forma unor convenții internaționale;
219. consideră că, printre provocările globale ale UE, se numără asumarea unui rol relevant pe scena internațională, care să corespundă forței sale economice, prin adoptarea unei poziții comune; consideră că unul dintre proiectele cheie ale politicii externe a UE trebuie să fie eforturile pentru reformarea ONU și a instituțiilor legate de această organizație, transformându-le în instituții globale cu o influență politică reală asupra aspectelor de interes internațional, precum schimbările climatice, supravegherea și reglementarea financiară, reducerea sărăciei și Obiectivele de dezvoltare ale mileniului;
220. invită Consiliul European să organizeze o reuniune a G20 dedicată exclusiv guvernanței mondiale și reformei acesteia;
221. recomandă ca, odată cu îmbunătățirea guvernanței și a funcționării Comitetului de supraveghere bancară de la Basel, să se depună eforturi de consolidare a sistemului guvernanței internaționale în alte segmente de piață; propune ca normele elaborate de Comitetul de la Basel să intre în vigoare sub formă de tratate internaționale;
222. ia act de progresele înregistrate în cadrul OCDE și G20 cu privire la guvernanța fiscală și pledează pentru consolidarea urgentă și solidă a consecințelor juridice și economice ale listei negre a OCDE care cuprinde jurisdicțiile necooperante; solicită să se întreprindă acțiuni concrete și rapide în vederea introducerii schimbului automat și multilateral de informații drept standard general pentru a spori transparența fiscală și a combate fraudă și evaziunea fiscală;
223. propune ca, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Uniunea Europeană să devină semnatară directă a convențiilor OIM și să semneze toate convențiile adoptate de OIM până în prezent;

224. în încheiere, afirmă că este necesară o prezență mai fermă a Uniunii; consideră că este nevoie urgentă de un spirit de conducere politic și intelectual pentru a relansa proiectul european; consideră că Comisia trebuie să facă uz deplin de dreptul său de inițiativă în ceea ce privește competențele partajate, îndeosebi în cazul politicii energetice, pentru a permite UE să facă față provocărilor viitoare; este de părere că proiectul unei piețe interne sociale și ecologice, ca fundament al Uniunii Europene, trebuie finalizat; îndeamnă la consolidarea mecanismelor de guvernanță economică din cadrul Uniunii Europene, în special din perspectiva unei mai bune răspunderi, a gestionării situațiilor neprevăzute și a unei mai bune coordonări a politicilor economice; afirmă că agenda reformei financiare și de supraveghere trebuie să avanseze rapid, oferind soluții nu numai la deficiențele relevate de criză, ci, în aceeași măsură, și la necesitatea conceperii unui sistem care să sprijine economia reală, să genereze stabilitate financiară și să producă creștere economică, investiții pe termen lung, să creeze locuri de muncă, coeziune socială și să combată sărăcia;

consideră că este necesară redefinirea sistemelor fiscale de manieră echitabilă, descurajându-se astfel acumularea de datorii excesive și promovându-se justiția socială, spiritul antreprenorial și inovarea;

solicită revitalizarea economiei de piață durabilă, cu caracter social, precum și valorilor pe care le reprezintă;

225. se angajează, în cadrul Comisiei speciale privind criza financiară, economică și socială, să îndeplinească obiectivele menționate în mandatul său în strânsă cooperare cu parlamentele naționale din UE, în vederea adoptării de recomandări comune;

226. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluția Consiliului, Comisiei, președintelui Consiliului European, președintelui Eurogrupului, Băncii Centrale Europene, Comitetului Economic și Social, Comitetului Regiunilor, guvernelor și parlamentelor statelor membre, precum și partenerilor sociali.

EXPUNERE DE MOTIVE

Mandat și obiective

Prin Decizia sa din 7 octombrie 2009, Parlamentul European a înființat în cadrul său o Comisie specială privind criza financiară, economică și socială având drept obiectiv:

- analiza și evaluarea amplitudinii crizei financiare, economice și sociale, impactul acesteia asupra Uniunii și statelor sale membre, precum și a stării guvernantei globale, și propunerea de măsuri corespunzătoare în scopul reconstruirii pe termen lung a unor piețe financiare solide și stabile, capabile să susțină, la toate nivelurile, creșterea durabilă, coeziunea socială și ocuparea forței de muncă, însoțite de evaluarea efectelor acestor măsuri și a costurilor pe care le-ar implica inacțiunea;

- analiza și evaluarea aplicării până în prezent a legislației comunitare în toate domeniile aferente, precum și coordonarea acțiunilor întreprinse de statele membre pentru a sprijini creșterea economică durabilă și de calitate și investițiile pe termen lung, pentru a combate șomajul și a răspunde provocărilor reprezentate de schimbările demografice și climatice, respectând, în același timp, principiul subsidiarității;

În acest scop, Comisia ar trebui să stabilească contactele necesare și să organizeze consultări cu instituțiile Uniunii Europene și cu instituțiile și forumurile naționale, europene și internaționale, cu parlamentele și guvernele naționale ale statelor membre și ale țărilor terțe, precum și cu reprezentanții comunității științifice, ai întreprinderilor și ai societății civile, inclusiv cu partenerii sociali, în strânsă colaborare cu comisiile permanente.

Comisia specială va putea face recomandări cu privire la măsurile și inițiativele care să fie luate, în strânsă colaborare cu comisiile permanente.

Metoda și programul de lucru

Imediat după reuniunea de constituire a Comisiei CRIS (15 octombrie 2009), coordonatorii CRIS au început elaborarea programului de lucru, de care Comisia are nevoie pentru a-și putea îndeplini mandatul.

Pentru a permite Comisiei CRIS să-și realizeze cu succes obiectivele stabilite prin acest mandat, programul de lucru a trebuit structurat pe baza următoarelor elemente: stabilirea faptelor, analiză și concluzii.

Stabilirea faptelor

O analiză temeinică a situației constituie elementul-cheie în înțelegerea cauzelor crizei și a interacțiunii dintre diferitele domenii de politică și sectoare ale societății.

Ținând seama de aceasta, programul de lucru al Comisiei CRIS se bazează pe următoarele metode principale de stabilire a faptelor:

- *Audieri publice*

Audierile publice oferă membrilor comisiei posibilitatea de a culege opiniile unor experți renumiți și de a realiza cu ei un schimb de opinii. În acest scop, Comisia CRIS a susținut șapte audieri publice pe diverse domenii și în diverse domenii de politică incluse în mandatul său:

- Criza financiară: cauze, consecințe și provocări
- Extinderea crizei asupra economiei reale și finanțelor publice
- Impactul social al crizei: șomajul și statul social, precum și provocările demografice și sistemul de pensii
- Reglementarea și supravegherea financiară: eșecurile principale ale sistemului actual și viitoare modele posibile
- Guvernanța economică europeană și instrumentele UE de redresare economică și socială: Pactul de stabilitate și de creștere, reforma și sustenabilitatea finanțelor publice și politica bugetară
- Guvernanță mondială: dezechilibrele la nivel mondial, provocările schimbărilor climatice, impactul crizei asupra țărilor în curs de dezvoltare și comerțului
- Strategiile economice de ieșire din criză: aspecte financiare și monetare și crearea de locuri de muncă, piața internă, inovarea și creșterea durabilă și ecologică.

Un număr de experți au prezentat mărturii în fața Comisiei CRIS, inclusiv reprezentanți ai UE, ai instituțiilor naționale și internaționale, ai guvernelor statelor membre, ai mediului academic, ai comunității de afaceri, ai partenerilor sociali și ai societății civile.

- *Studii și buletine informative*

Comisia CRIS a comandat efectuarea a două studii principale: o evaluare a impactului cu privire la costurile inacțiunii și coordonării insuficiente și cu privire la gestionarea crizei. În plus, Comisia a comandat o serie de buletine informative redactate de experți externi; acestea au furnizat informații esențiale referitoare la subiectele audierilor publice individuale pentru a pregăti în mod substanțial schimbul de opinii în cadrul fiecărei audieri.

- *Ateliere*

Spre deosebire de audierile publice, atelierele furnizează expertiză externă cu privire la teme mai precise și permit o discuție mai detaliată. În acest scop, au fost programate următoarele ateliere:

- Criza financiară scandinavă - învățăminte pentru criza actuală preluate de la țările scandinave la începutul anilor '90
- Impactul crizei asupra IMM-urilor
- Impactul crizei asupra noilor state membre și rolul instrumentelor de coeziune
- UE-China: un parteneriat redefinit în urma crizei globale financiare, economice și sociale (va avea loc la Shanghai, la 29 mai)
- Relațiile transatlantice (va avea loc la 31 mai).

- *Vizite ale delegațiilor*

Vizitele delegațiilor permit efectuarea de misiuni de stabilire a faptelor în țări care prezintă o relevanță specială sau în care se află instituții-cheie. Acestea reprezintă o ocazie excelentă pentru a-și întâlni omologii și a întâlni jucătorii-cheie, care altfel nu ar fi fost disponibili pentru o audiere în cadrul reuniunilor comisiei. În acest scop, CRIS a planificat următoarele vizite ale delegațiilor:

- Basel și Geneva, Elveția: pentru a întâlni jucătorii-cheie ai cadrului instituțional global din OMC, BIS, Comitetul de la Basel și Consiliul pentru stabilitate financiară
- Riga, Letonia: pentru a efectua un schimb de opinii cu principalele instituții ale unui stat membru, deosebit de afectat de criză, care a beneficiat de mecanismul de susținere a balanței de plăți cu intervenția FMI
- Beijing și Shanghai, China: pentru a examina, în special, problematica dezechilibrelor globale, acestea fiind unul dintre factorii aflați la originea crizei, și pentru a discuta viitorul cadrului global de guvernare
- Washington și New York, SUA: pentru a culege informații de la sursa crizei financiare și pentru a discuta evoluțiile viitoare ale reformei privind reglementarea și supravegherea, precum și guvernarea globală a sistemului financiar

- *Grup de experți*

Comisia CRIS a constituit un grup de experți, care sunt primii care-și dau opinia cu privire la analizele și recomandările sale. Acesta constă din experți cunoscuți în diverse domenii de politică acoperite de mandatul CRIS și consiliază raportorul și membrii comisiei cu privire la subiecte specifice.

Analiză

Folosind informații și cunoștințe adunate pe parcursul activităților de stabilire a faptelor, Comisia CRIS a elaborat și a discutat diverse documente tematice pe diverse subiecte acoperite de mandatul său. Majorității grupurilor politice li s-a dat responsabilitatea de a redacta documente pe anumite subiecte și de a le prezenta membrilor comisiei. Comisia a redactat și discutat următoarele documente tematice:

- *Extinderea crizei asupra economiei reale și finanțelor publice - Alain LAMASSOURE (PPE)*

Recomandări:

- Politicile UE ar trebui să aibă ca obiectiv prioritar dublarea creșterii potențiale printr-o mai bună coordonare și restructurare bugetară.
- Fiecare stat membru trebuie să găsească cea mai bună modalitate pentru a-și adapta modelul de dezvoltare economică și să reflecteze la rolul său ca putere industrială.
- UE trebuie să abordeze provocarea pe care o constituie îmbătrânirea populației, în special prin ocuparea forței de muncă și formarea lucrătorilor.

- Fiecare stat membru trebuie să-și restabilească controlul asupra finanțelor publice; este necesară o redistribuire a resurselor pentru a consolida investițiile în sectoare cu potențial mare de creștere și pentru a reduce deficitele generate de criză.
 - Solidaritatea europeană trebuie să prevaleze în fața solidarității internaționale; Uniunea trebuie să se doteze cu mecanismele, instrumentele și acordurile politice corespunzătoare, în conformitate cu Tratatul de la Lisabona.
 - Ar trebui discutată chestiunea politicii economice externe a UE în lumea post-criză.
- *Impactul social al crizei asupra ocupării forței de muncă, a problemei demografice și a sistemului de pensii* - Nikolaos CHOUNTIS (GUE)

Recomandări:

- UE trebuie să pună accentul pe solidaritate, protecția locurilor de muncă și justiție socială.
 - trebuie descurajată sporirea competitivității prin subminarea drepturilor lucrătorilor; accentul ar trebui pus pe îmbunătățirea calității produselor, educație, inovare, dezvoltarea noilor surse de energie, a științei și tehnologiei.
 - bugetul UE ar trebui majorat în mod substanțial, iar prioritățile BEI reorientate asupra ocupării forței de muncă și coeziunii sociale, dezvoltării educației, cercetării și inovării, creșterii economice asociate cu protecția mediului, precum și asupra adoptării unor surse de energie noi, curate și regenerabile.
 - sistemul de asigurări sociale al UE trebuie reorganizat, în special pentru a elimina situațiile în care forța de muncă nu beneficiază de asigurări; integrarea lucrătorilor migranți; sprijinirea șomerilor de lungă durată și a grupurilor expuse riscului de excluziune socială; eliminarea posibilității ca gestionarea activelor din sistem să fie expusă speculațiilor financiare, prin aplicarea unor norme de gestionare stricte și prin controlul statului și al partenerilor sociali; și coordonarea unei surse independente de finanțare care va fi alimentată prin impozitarea tranzacțiilor financiare la nivel european, pentru a acorda asistență persoanelor care nu au reușit să obțină totalitatea drepturilor de pensie din cauza faptului că și-au pierdut locul de muncă.
- *Reglementarea și supravegherea financiară - viitorul model* - Anne E. JENSEN (ALDE)

Recomandări:

- Este necesară o revizuire a reglementării și supravegherii pieței financiare a UE în vederea soluționării acestor curențe de reglementare, evitării viitoarelor crize, restabilirii încrederii și creării unui sistem financiar viabil și durabil, care să protejeze creșterea și locurile de muncă.
- Reglementările prudențiale ar trebui: să fie calibrate în funcție de diferitele instituții financiare; să furnizeze stimulente pentru comportamentele prudente; să impună constrângeri pentru a reduce asumarea excesivă a riscurilor; și să încurajeze „adevăratul spirit antreprenorial”.
- În elaborarea politicilor, accentul trebuie pus pe ciclurile caracterizate prin oscilații periodice ale activității economice („boom-bust”) deoarece o reglementare mai bună în timpul perioadelor de creștere ar putea limita amploarea declinului.

- Accentul pus pe reglementare ar trebui să garanteze că instituțiile financiare nu devin prea riscante și să faciliteze remediarea situației acestora în caz de eșec;
 - Standardele contabile ar trebui revizuite pentru a furniza participanților la piață informații verificabile;
 - Modelul promovat de directiva privind piețele de instrumente financiare (PIF) trebuie completat cu reglementări privind produsele;
 - UE trebuie să joace un rol activ pe scena mondială, în urmărirea unei reforme majore a sistemului financiar global. În situațiile în care progresul la nivel internațional nu este suficient de mare, UE trebuie să conducă prin exemplul pe care îl oferă.
- *Rolul instrumentelor de coeziune și solidaritatea în procesul de redresare și de restructurare a economiei europene - Danuta HÜBNER (PPE)*

Recomandări:

- Este necesară o mai bună coordonare la nivelul UE și o utilizare mai eficace a sinergiilor dintre diferitele niveluri ale guvernărilor publice și dintre diferitele politici.
 - Ar trebui luate în considerare particularitățile teritoriale și impactul asimetric al crizei în elaborarea politicilor de ieșire din criză.
 - Modelele de investiții pentru ieșirea din criză ar trebui să fie aliniate la prioritățile de creștere pe termen lung.
 - Creditarea la nivel local ar trebui consolidată prin existența unor bănci regionale puternice și prin sprijinul ferm acordat de FEI.
 - Politica de coeziune ar trebui să constituie mecanismul principal al Strategiei Europa 2020.
- *Guvernanța economică europeană și instrumentele UE de redresare economică și socială - Magdalena ALVAREZ (S&D)*

Recomandări

- Este necesară o mai bună guvernare a sistemului financiar european. La nivel național este necesară definirea unor mecanisme care să garanteze conformitatea măsurilor de consolidare și recapitalizare a sistemelor financiare naționale cu orientările UE; La nivelul UE sunt necesare: accelerarea și extinderea reformelor inițiate în cadrul sistemului financiar european; un fond de stabilitate; un fond european de garantare a depozitelor; o Agenție europeană de rating; o listă a instrumentelor financiare în funcție de riscul asociat; crearea unor case de compensare pe piețele nereglementate sau neoficiale; și indicatori cu caracter anticiclic.
- Politică fiscală europeană trebuie să fie coordonată, durabilă și anticiclică. În acest scop:
 - statele membre ar trebui să pună accentul pe combaterea fraudei fiscale; prin urmare, ar trebui adoptate directivele privind economiile și cooperarea administrativă, UE trebuie să introducă o serie de taxe paneuropene cum ar fi taxa pe tranzacțiile financiare, impozitul pe prime și taxa pe carbon.
 - statele membre trebuie să pună în aplicare reforme profunde în politicile lor de cheltuieli: să încurajeze politicile active de creare de locuri de muncă; să sprijine cu fermitate IMM-urile; să contribuie la restructurarea sectorului

- industrial; să încurajeze clar investițiile în așa-numitul „triunghi al cunoașterii”; și să acorde prioritate tehnologiilor ecologice.
 - Politicile naționale trebuie coordonate în cadrul Pactului de Stabilitate și Creștere (PSC) care este singurul instrument de armonizare bugetară și principalul mijloc de guvernare economică din UEM. Trebuie accelerate reformele Eurostat referitoare la controlul finanțelor publice.
 - La nivelul UE ar trebui consolidat rolul BEI.
 - UE are nevoie de un nou model de creștere: acesta ar trebui să se concentreze asupra restructurării sistemului financiar, astfel încât acesta să devină mai stabil și mai transparent și să fie în serviciul economiei reale.
- *Economia și industria europeană în fața provocării pe care o reprezintă schimbările climatice* - Bas EICKHOUT (Verts)

Recomandări:

- Efectele de mediu ar trebui internalizate prin: coborârea plafonului UE ETS, licitarea integrală a cotelor, uniformizarea la nivelul frontierei și un preț de rezervă la licitație; introducerea unei taxe pe carbon pentru sectoarele neacoperite de ETS; introducerea unei taxe pe tranzacțiile financiare; introducerea unui instrument de piață pentru biodiversitate; și eliminarea treptată a subvențiilor dăunătoare mediului.
 - Legislația privind economiile de energie, solul, reciclarea și sursele de energie regenerabile ar trebui îmbunătățită prin: accelerarea adoptării unei directive privind solul; îmbunătățirea definițiilor și a obiectivelor de reciclare; introducerea unui standard de performanță privind emisiile pentru centralele electrice; și dezvoltarea unui plan de interconectare pentru o rețea inteligentă europeană.
 - Aceste evoluții pot fi finanțate prin: introducerea de subvenții pentru dezvoltarea de tehnologii inovatoare și durabile și facilitarea accesului întreprinderilor și persoanelor la fonduri destinate măsurilor de economisire a energiei; acordarea de prioritate schimbărilor climatice în viitoarea reformă bugetară; corelarea fondurilor structurale ale UE cu condițiile sociale și de mediu; acordarea, prin intermediul BEI, de împrumuturi cu dobânzi preferențiale pentru finanțarea proiectelor care au o importantă valoare socială și de mediu; iar Comisia ar trebui să emită obligațiuni ecologice pe baza garanțiilor statelor membre, în vederea finanțării investițiilor ecologice.
 - Schimbările climatice ar trebui să fie, de asemenea, integrate în alte politici ale UE.
- *Guvernanța globală, politica monetară internațională și abordarea dezechilibrelor la nivel mondial (inclusiv chestiunea paradisurilor fiscale)* - Kay SWINBURNE (ECR)

Recomandări:

- Analiza ar trebui să cuprindă: aplicarea unei politici monetare prociclice în privința ratelor dobânzilor; dacă se justifică obiectivul unei rate mai ridicate a inflației la nivel mondial; situația de pe piața petrolului și dezechilibrele care afectează țările producătoare de petrol și OPEC; și o mai strânsă coordonare a politicilor fiscale la scară mondială în cadrul G-20, pentru a limita posibilitățile de arbitraj fiscal;

- În continuare, ar trebui să se țină seama de: rolul unui raționament subiectiv al autorităților de reglementare și administratorilor în perioade de tensiune pe piețe; necesitatea de a se baza mai puțin pe modele matematice; interzicerea răscumpărării și a anulării acțiunilor emise anterior pentru a se limita dezvoltarea organică a societăților financiare; exprimarea voinței, în cursul activității societăților financiare, ca lichidare lor să se efectueze conform legii; și reducerea stimulentele fiscale care favorizează finanțarea prin împrumut, mai degrabă decât prin emisiuni de acțiuni;
 - În ceea ce privește statele membre, ar trebui să li se solicite să publice declarații financiare exacte și transparente.
- *Strategiile economice de ieșire din criză: aspecte financiare și monetare, IMM-uri, inovare și noi oportunități pentru o creștere durabilă - Regina BASTOS (PPE)*

Recomandări:

- IMM-urile ca forță motrice a redresării, precum și a creșterii și a prosperității viitoare a UE
 - consolidarea economiei sociale de piață evitând restrângerea concurenței;
 - utilizarea deplină a capacităților pieței interne și a noilor oportunități de afaceri pentru IMM-uri în întreaga UE;
 - o nouă legislație privind întreprinderile sociale de mici dimensiuni (Social Small Business Act);
 - un ghișeu unic pentru toate chestiunile administrative legate de IMM-uri;
 - instituirea unei rețele europene de consultanță oferită de persoanele în vârstă;
 - coordonarea politicii fiscale privind IMM-urile; furnizarea de stimulente fiscale și subvenții pentru IMM-uri;
 - asigurarea unei dimensiuni externe politicii în domeniul IMM-urilor care să le permită să fie competitive pe plan internațional.
- Inovare:
 - crearea unei legături mai puternice între industrie și inovare;
 - noi parteneriate între întreprinderi, știință și cercetarea universitară;
 - sprijinirea inovațiilor bazate pe cunoaștere.
- Creștere durabilă:
 - creșterea șanselor de angajare prin proiectul „Un IMM - un loc de muncă”;
 - utilizarea IMM-urilor ca instrument de refacere a coeziunii economice și sociale a comunităților;
 - delegarea anumitor competențe comunităților: aplicarea locală a deciziilor globale;
 - vizarea unei abordări proactive privind excluziunea, care este adesea legată de sărăcie;
 - utilizarea întregului potențial al societății informaționale emergente pentru a implica populația locală în planificarea unei societăți durabile.

Recomandările raportoarei

Cu privire la primul punct al mandatului comisiei speciale, raportoarea consideră că criza

financiară care s-a dezvoltat începând cu vara lui 2007 era de așteptat, sub o formă sau alta. Aceasta a pornit de la piața creditelor ipotecare americane subprime și ar fi putut fi declanșată din alt motiv, dar ce impresionează este amploarea cu care s-a propagat, în condițiile în care în 2007 piața creditelor ipotecare subprime reprezenta doar 13% din valoarea creditelor imobiliare din Statele Unite; de asemenea, impresionează impactul pe care l-a avut asupra celorlalte piețe, în primul rând asupra pieței europene, daunele sociale pe care le provoacă și incertitudinea condițiilor în care se va încheia.

Ca și oricare criză financiară, aceasta are o **origine multiplă**. Ea reflectă, în primul rând, o situație economică reală legată de modul de creștere a Statelor Unite în noua epocă a capitalismului în momentul mondializării, dezechilibrele la nivel mondial și nevoia de ajustări masive care decurge de aici. Creșterea inegalităților sociale la nivel planetar și în interiorul statelor, însoțită de diminuarea ponderii salariilor în valoarea adăugată distribuită începând cu începutul anilor '80, de diminuarea puterii de cumpărare a gospodăriilor și de dezvoltarea consumului pe baza îndatorării excesive a acestora sunt elemente care au jucat un rol determinant în dezvoltarea acestor dezechilibre și a anumitor „inovații financiare”.

În fine, această criză este materializarea derivelor rezultate dintr-o încredere excesivă în luarea de riscuri pentru stimularea profitului într-un sistem financiar mondializat și insuficient reglementat sau supervizat. Criza este revelatoare pentru un sistem economic și de guvernare care atinsese anumite limite.

Cu privire la al doilea punct, raportoarea consideră că **prima lecție care poate fi învățată privește o disfuncție a procesului decizional**. În mod clar, în această criză, atâta timp cât nu exista necesitatea, nu exista nici voința („As long as the music is playing, you've got to get up and dance”¹), iar costul necooperării a fost resimțit la scară reală de o lume globalizată și de Uniunea Europeană. Atunci când panica a cuprins piețele, prima reacție a statelor membre a fost dezordonată și a fost sancționată imediat. Situația s-a inversat doar în momentul când statele membre au dat semnale cu privire la voința lor de a trata împreună ceea ce reprezintă o criză globală, piețele ținând statele sub supraveghere. Odată ce criza a fost gestionată, acest lucru pune foarte clar în discuție atât locul guvernantei mondiale dincolo de multiplicarea forurilor, cât și autoritatea politică în relație cu autoritatea BCE pentru a permite gestionarea eficace a Uniunii Economice și Monetare. A fost nevoie de o criză pentru a provoca organizarea unui Eurogrup la nivelul șefilor de stat și de guvern, lucru pe care ni-l doream de mult timp. Pe viitor, aceasta trebuie să ducă la dotarea Uniunii cu mecanisme de guvernare economică adaptate perioadelor obișnuite și perioadelor de urgență.

De partea Comisiei, dincolo de problematica persoanelor, frapează dificultatea gestionării unei asemenea crize și caracterul inadecvat al unei organizații față în față cu o politică macroeconomică încadrată în proceduri, pe de o parte, și, pe de altă parte, cu legislația privind piețele financiare și legătura cu coordonarea autorităților naționale de supraveghere. Acest tip de organizare nu acoperă impactul unuia asupra celuilalt și necesitatea unei încrucișări a analizelor macro și a celor microprudențiale.

În ceea ce privește aceste disfuncționalități, raportoarea este convinsă că, pe viitor, modelul

¹ Citat al directorului general al Citigroup, Charles O. Prince, preluat dintr-un interviu acordat Financial Times în iulie 2007.

nostru economic trebuie să fie ajutat să devină mult mai rezistent la crize printr-o reechilibrare în profunzime a componentelor sale esențiale. Pentru a fi eficace, Uniunea trebuie să conteze pe forțele proprii. În cazul competențelor care sunt împărțite cu statele membre, Uniunea trebuie să-și joace rolul pe deplin și să se sprijine pe forța sa interioară pentru a-și aduce clar aportul la organizarea mondializării. Uniunea nu mai poate paria pe creșterea economică a altor regiuni ale lumii și trebuie să-și afirme interesele, dar și valorile la scară mondială.

Al doilea element de analiză a reacțiilor apărute până acum la criză se referă la promptitudinea și importanța sprijinului adus sectorului financiar. De la declanșarea crizei a existat, în mare parte, o privatizare a profiturilor și o socializare a pierderilor. Într-o situație marcată prin scăderea puterii de cumpărare, ar putea să fie privit cu mare neînțelegere spectacolul sumelor enorme eliberate de state în câteva zile pentru a veni în ajutorul sectorului bancar. Intrarea în recesiune a economiei europene a obligat statele membre să sprijine masiv reluarea activității economice. Acest sprijin rămâne primordial și orice retragere prematură a intervenției publice ar fragiliza revirimentul economic. Gravitatea situației obligă, de asemenea, Uniunea Europeană să-și dovedească utilitatea, inclusiv în domeniul social, căci, indiferent de realitatea competențelor Uniunii, cetățenii Uniunii asociază situația socială pe care o cunosc și cu funcționarea Uniunii. În caz contrar, vom asista la reapariția naționalismelor și a protecționismului, precum și la o agravare a întoarcerii opiniei publice contra Uniunii Europene. Crearea de locuri de muncă declanșată, printr-un efect de cascadă, de viitoarea revoluție industrială verde va fi fără îndoială utilă, dar nu va fi suficientă. **Astfel, una dintre problemele majore ale fazei actuale a crizei este de a menține o presiune politică suficient de mare pe termen lung** pentru a corecta derivatele actuale ale pieței și a fonda din nou un sistem care să servească finanțarea economiei reale. Reconstrucția piețelor financiare trebuie mai bine orientată și restructurată spre nevoile economiei, spre investiția pe termen lung, spre provocarea reprezentată de schimbările climatice și de îmbătrânirea populației. Până în prezent, condițiile acestei reorientări nu au fost stăpânite, dat fiind că negocierile cruciale au loc doar între actorii piețelor financiare și autoritățile publice.

Concluzii, provocări și lucrări viitoare

Acum că Uniunea traversează cea mai mare criză socială și economică de la crearea sa, criză care pune în cauză ceea ce până acum a constituit elementele sale fundamentale, fie că e vorba de piața internă, de politica în materie de concurență sau de pactul de stabilitate, este imposibil să facem proiecții pe următorii zece ani fără a porni de la situația actuală, și deci de la constatările și provocările identificate în prezentul raport. Definirea strategiei UE 2020 ar fi trebuit să se înscrie în acest cadru de acțiune, cel al gestionării crizei și al strategiei care rămâne de definit după trecerea acesteia.

Acest exercițiu strategic pentru Uniunea Europeană ar fi trebuit să fie efectuat și în strânsă colaborare cu parlamentele naționale, cu partenerii sociali și cu societatea civilă și ar fi trebuit să se desfășoare într-o asociație mult mai strânsă cu Parlamentul European. Această concertare, care în momentul de față lipsește Consiliului și Comisiei, a fost identificată la al treilea punct al misiunilor comisiei speciale și ar trebui să constituie punctul central al lucrărilor sale în cadrul unui mandat prelungit. Aceasta deoarece, deși munca desfășurată de Comisia specială privind criza de la instituirea ei a permis formularea unor concluzii și a unor recomandări specifice privind anumite puncte, este necesară o muncă mai aprofundată pentru a face schimburi cu parlamentele naționale pe această bază, pentru a transforma aceste

recomandări în propuneri legislative și a transforma rezultatele obținute într-un program de lucru.

Dacă s-ar pune capăt lucrărilor acestei comisii speciale, s-ar da impresia că criza a fost surmontată, pe când situația de pe piețele financiare nu este stabilizată, iar efectele economice și sociale ale acestui imens crah nu sunt încă cunoscute și au un impact profund și pe termen lung. Toate inițiativele demarate sau care trebuie luate (strategia UE 2020 și noi linii directoare, guvernarea economică, perspectivele financiare, reglementarea și supravegherea, reforma guvernării mondiale și reprezentarea Uniunii) trebuie să pornească de la constatarea că modelul curent este în criză. Acesta este motivul pentru care solicităm prelungirea mandatului acestei comisii speciale. Aceasta ar permite, în special, urmărirea în profunzime a acestei agende multiple, aprofundarea analizei și a recomandărilor politice pe baza unui program de lucru care urmează să fie definit și redactarea unui raport de urmărire pentru al doilea semestru al anului 2011.

SINTEZĂ

Comisia specială privind criza financiară, economică și socială conchide cu privire la următoarele cauze, efecte, reacții și remedii la actuala criză:

Dezechilibrele globale, reglementarea financiară laxă, politica monetară permisivă din SUA, complexitatea și opacitatea produselor financiare, combinate cu stimulentele necorespunzătoare pentru acțiuni riscante și sistemele de remunerare pe termen scurt, conflictul de interese dintre agențiile de rating de credit, produsele derivate nereglementate, inegalitățile sociale și comportamente dăunătoare mediului se numără printre principalele cauze ale crizei financiare.

Actuala criză financiară a determinat restrângerea activității economice la nivel mondial și a declanșat o criză economică și ulterior socială, însoțită de creșterea la scară largă a șomajului, a sărăciei și a excluziunii sociale. Măsurile de salvare adoptate în UE au avut rezultate pozitive, iar crearea mecanismului european de stabilizare a fost salutară. Cu toate acestea, nivelul de coordonare dintre diferitele planuri naționale de redresare a fost prea modest, iar Comisia ar trebui să prezinte în ce măsură a fost eficient. Prezenta criză demonstrează nevoia de consolidare a dimensiunii europene în viitor.

Din acest motiv, Parlamentul European este de părere că Europa trebuie să devină mai unită, mai eficientă și mai puțin birocratică și că Comisia, a cărei misiune este de a defini și apăra interesul general, trebuie, ca prioritate și în cadrul dreptului său la inițiativă, să se angajeze în numele Uniunii acolo unde dispune de competențe partajate sau de coordonare a acțiunii statelor membre.

Comisia ar trebui să își asume răspunderea deplină pentru a permite gestionarea și finanțarea proiectelor, în special în domeniile următoare:

- surse de energie regenerabilă și stocarea energiei ecologice;
- eficiență energetică, îndeosebi în sectorul transporturilor și al construcțiilor;
- o rețea energetică europeană și o dezvoltare de rețele inteligente;
- un serviciu public de căi ferate de mare viteză în întreaga Uniune;
- infrastructura fundamentală și acces la internet rapid în întreaga Uniune;
- instituirea supremației UE în domeniul e-sănătății.

Parlamentul European estimează de asemenea că, deși există un acord privind aceste elemente de guvernanță și de acțiune a Uniunii în domeniile de competență partajată și de acțiune complementară, Uniunea trebuie să se doteze cu mijloacele necesare, în special financiare, pentru o asemenea strategie.

Criza a demonstrat limitele auto-reglementării. Prin urmare, Parlamentul European solicită un

sistem de supraveghere și reglementare care să impună obligativitatea înregistrării fiecărei piețe financiare, a fiecărei instituții financiare și a fiecărui instrument financiar. În acest sens, trebuie reluate următoarele acțiuni:

- adoptarea unui număr mai mare de reglementări contraciclice;
- reducerea riscului sistemic cauzat de instituțiile mari și/sau interconectate („prea mari pentru a da faliment”) și de piețele de instrumente financiare derivate;
- introducerea de politici ferme de guvernare cu privire la remunerare, pentru evitarea conflictelor de interese și introducerea unei perspective pe termen mai lung în cadrul sistemului financiar;
- consolidarea structurilor de reglementare și supraveghere paneuropene și mondiale;
- investigarea utilizării de tranzacții extra-bilanțiere și proliferarea de SPV și SPE;
- introducerea unei taxe asupra tranzacțiilor financiare;
- introducerea unor standarde noi pentru datele statistice referitoare la sectorul financiar;
- îmbunătățirea drepturilor de vot ale acționarilor.

Parlamentul European regretă nivelul scăzut de implementare a Pactului de stabilitate și creștere și solicită instituirea de stimulente îmbunătățite, precum și de mecanisme de sancționare pentru a se asigura conformitate cu Pactul, sub competența clar definită a Comisiei Europene. Totodată, consideră că uniunea monetară necesită coordonarea strânsă a politicilor economice, fiscale și sociale. Prin urmare, UE ar trebui să dispună de instrumente mai bune de gestionare a politicii economice anticiclice.

Trebuie îmbunătățită supravegherea la nivel multilateral, iar cererile de ajustare trebuie să vizeze atât situațiile de deficit, cât și cele de excedent, ținând seama de circumstanțele specifice din fiecare stat. În plus, este necesară mai multă transparență în ceea ce privește datele referitoare la finanțele publice.

Parlamentul European este în favoarea numirii unui responsabil pentru uniunea monetară, vicepreședinte al Comisiei și președinte al Eurogrup, autoritate principală în ceea ce privește coordonarea economică.

Statele membre trebuie să își coordoneze politicile bugetare și să practice o transparență reciprocă. Acest lucru necesită o comparabilitate îmbunătățită a cheltuielilor publice în cadrul bugetelor naționale, care ar trebui promovată de Consiliul și Comisie.

Piața internă este unul din principalii factori de creștere în Europa; prin urmare, strategia UE 2020 ar trebui să funcționeze ca un program concret de investiții strategice pe termen lung și ocupare a forței de muncă pentru a face față crizei economice și pentru a consolida piața internă.

Pentru dezvoltarea în continuare a pieței interne a Uniunii este necesară o abordare

coordonată atât la nivel național, cât și la nivelul UE, pentru a fructifica cele mai bune practici în combaterea fraudei și a evaziunii fiscale. În acest sens, Parlamentul European sprijină ideea de instituire a unui grup pentru politica fiscală, ca un pas important pentru încurajarea dialogului dintre guverne cu privire la politica fiscală și se exprimă în favoarea unei fiscalități reduse în domeniul muncii, care să permită încurajarea și crearea de stimulente pentru ocuparea forței de muncă, inovare și investiții pe termen lung.

Instrumentele de coeziune reprezintă instrumente esențiale de asistență pentru regiuni, care au cea mai mare nevoie de ele, pentru a face față consecințelor crizei prin sprijinirea investițiilor în infrastructură, societăți și locuri de muncă. Prin urmare este indispensabil ca orice strategie de investiții pe termen lung a UE, mai ales în cazul în care este susținută de politica de coeziune, să se lege de rezultatele în domeniul competitivității, al creșterii, al creării și menținerii de locuri de muncă decente și al protecției mediului.

Parlamentul European consideră că strategia UE 2020 este esențială pentru ca UE să devină competitivă, socială și durabilă și este convins că structura de guvernare a UE 2020 ar trebui consolidată, bazată pe instrumente UE, iar nu pe inițiative interguvernamentale.

Pe lângă finanțarea întreprinderilor mici și mijlocii, Uniunea Europeană trebuie să abordeze în mod proactiv și coordonat finanțarea cercetării și inovării și prin urmare bugetul UE trebuie să devină un adevărat catalizator în domeniul cercetării și dezvoltării, al inovării și creării de noi întreprinderi și locuri de muncă.

O prioritate esențială ar trebui să fie crearea de locuri de muncă durabile și de calitate ridicată. Prin urmare, Parlamentul European îndeamnă Uniunea să își asocieze acțiunile în favoarea ocupării forței de muncă unor măsuri de combatere a sărăciei și a excluziunii sociale și consideră că eforturile de susținere a creării de locuri de muncă trebuie să se concentreze pe ocuparea forței de muncă tinere și pe îmbunătățirea condițiilor de muncă, împreună cu crearea unei piețe interne cu adevărat funcțională pentru lucrătorii din UE, pentru a evita ca criza să agraveze inegalitățile.

Trebuie subliniat rolul esențial pe care IMM-urile îl joacă în economie, ca principalii factori de creare a locurilor de muncă, precum și factori de inovare și creștere. Este, așadar, necesară facilitarea accesului IMM-urilor la creditare, crearea unui fond UE de garantare pentru IMM-uri și evaluarea programelor de finanțare actuale. În plus, Parlamentul European solicită Comisiei să reducă substanțial birocrăția în materie de achiziții publice în ceea ce privește IMM-urile și să elimine povara administrativă, precum și să propună crearea de ghișee unice pentru toate problemele administrative cu care se confruntă IMM-urile.

Un număr mare de țări în curs de dezvoltare au fost extrem de expuse efectelor crizei financiare. De aceea, Parlamentul European solicită să se reafirme angajamentele de ajutor pentru dezvoltare și să se exploreze alte surse de finanțare inovatoare.

Parlamentul European recunoaște slăbiciunile și problemele cauzate de lipsa competențelor obligatorii din punct de vedere juridic și lipsa unor legături între instituțiile financiare și economice globale. Recomandă, prin urmare, nevoia urgentă de înființare a unor instituții legitime, eficiente și eficiente de guvernare economică globală care să aibă la bază, să completeze și să îmbunătățească actualul set de instituții, cum ar fi FMI, Organizația Națiunilor Unite, Comitetul de la Basel, IASB și IOSCO. În încheiere, Parlamentul European

conchide că Uniunea Europeană să se adreseze cu o singură voce în cadrul acestor instituții pentru a-și maximiza influența și impactul.

REZULTATUL VOTULUI ÎN COMISIE

Data adoptării	29.9.2010
Rezultatul votului final	+: 33 -: 2 0: 3
Membri titulari prezenți la votul final	Burkhard Balz, Regina Bastos, Pervenche Berès, Mario Borghezio, Udo Bullmann, Sergio Gaetano Cofferati, Frank Engel, Elisa Ferreira, Vicky Ford, Jean-Paul Gauzès, Robert Goebbels, Monika Hohlmeier, Danuta Maria Hübner, Stephen Hughes, Iliana Ivanova, Liisa Jaakonsaari, Othmar Karas, Wolf Klinz, Hans-Peter Martin, Rolandas Paksas, Olle Schmidt, Theodor Dumitru Stolojan, Kay Swinburne, Marita Ulvskog, Corien Wortmann-Kool
Membri supleanți prezenți la votul final	Bendt Bendtsen, Cornelis de Jong, Leonardo Domenici, Bas Eickhout, Diogo Feio, Kinga Göncz, Arturs Krišjānis Kariņš, Thomas Mann, Sirpa Pietikäinen, Peter Skinner
Membri supleanți (articolul 187 alineatul (2)) prezenți la votul final	Jorgo Chatzimarkakis, Holger Krahmer, Marit Paulsen